

**Rusiškoji - komunistinė
P R I E S P A U D A
kai kurių lietuvių jaunųjų poetų ir liaudies
K Ū R Y B O J E**

/ Eilėraščių ir dainų rinkinys /

"J o v a r o" Tėvūnijos leidinys Nr.3

1 9 5 1

Visų tautų ir visais laikais kūryboje, tiek žinomų vardais rašytojų ir poetų, tiek, o priedo-
visad neklastotai, tautosakoje, reiškiasi gyvena-
mojo meto nuotaikos. Mūsų bočių dainiai dainavo
apie to meto Lietuvos karus su piktais kryžei-
viais, su užjūrio švedais, su maskoliais ir kt.,
dainavo apie baisias priešų daromas skriaudas,
apie narsius savo vadus ir apie broleliui ar
berneliui reikalą į karą joti ir pan. Vien iš
to mes šiandie dar galime žinoti, kiek mūsų bo-
čiai neapkentė priešų, kiek mylėjo taiką ir su-
prato Laisvės vertę. Karai, įvairios nelaisvės
ir priespaudos, pagaliau, baudžiavos ir spaudos
draudimo laikmečiai į mūsų tautos bendrąją ar
žinomąją autoriais kūrybą įnešė liūdną toną
duodamąja minties prasme ir liaudies nuotaikas
atitinkančių dainų melodija. Panoro našlaitės
gegulėmis pavirsti, vargelis ėmė lapoti, bernelis
pažino Tėvynės ilgesį ir, būdamas svetimoj šaly,
siuntė raibus sakalėlius ar pilkus balandžius
su margais laiškeliiais pas savo mylimąją ar se-
sutę. Lietuviškoji liaudis ilgametę carų Rusi-
jos priespaudą vertino realiai ir, šalia dejonų,
išsilaisvinimo prošvaistes sutikdavo visad su
gyvu pakilimu, kas vienok atsispindi to meto kū-
ryboje, pvz., sukilimų laikmečių ir jų vadų bei
dalyvių apdainavimuose ir pan. Kaip ir šiais
laikais, to meto bevilčiai rokavo nelaimės ir ne-
viltis, tvirtieji gi skiepijo tikėjimą šviesesne
ateitimi ir į kovą šaukė. Liaudies ir jos ryš-
kiųjų atstovų kūryba, kaip ir turi būti, buvo
įvairi: reiškėsi dienos gyvenimu, troškimais ti-
kėjimu.

Šie laikai yra dargi rafinuotesnės pries-
paudos ir dargi pilnesni kovų laikai. Lietuvių
tauta tai supranta. Nebegirdėti skambaus, nekal-
to juoko, nebematyti tyru džiaugsmu ženklinto

veido. Rusiškoji-komunistinė hydra šliaužioja po Lietuvos miestus ir kaimus ir nepajudėti be jos antspaudu žymėto dokumento. Ir naująją savo nedalią lietuviai pradėjo reikšti naujais posmais, posmais, kurie gyvai byloja apie mūsų tautos kraujuje ir ašarose bebraidantį azijatą ir vietinį išsigimėlių-skrebą, apie išniekintas lietuviškas sodybas ir sesės numintas rūtas, apie šaukamus kalėjimuose ir aimanas Sibire, apie didvyriškąją Lietuvos partizaną bei Laisvės kovas, apie tikėjamą Tiesos pergalę ir neišvengiamą Plikto žlugimą.

Leisdamas šį eilėraščių ir dainų rinkinį, turėjau tikslą ne skaitytojui patiekti visa, kas liečia rusiškąją-komunistinę spaudą ir išsilaikymo kovas, bet tik apsaugoti tąją medžiagą nuo išnykimo, kad galėtų kas nors tuomi pasinaudoti ateities sąlygų leidiniams. Neabejotinai, daug tų pačių šia talpinamų dainų ir eilių yra kienuose ir kur nors jau leistų vienuose ar kitokiuose leidiniuose, bet aš į šio rinkinio leidimą žiūriu iš savo taško, t.y., talpinu visas eiles ir dainas tas, kurios mano žinojimu nėra užtikrinamai kur nors apsaugotos nuo žuvimo bei išnykimo. Keletas panašių leidinių randasi ir mano žinioje, tačiau šie jau beveik visi išskaitomi, o kad kitur tokių pačių ir išskaitomų yra ir išsilaikys, tai man nėra tikra. Todėl šia ir talpinu gelbėti reikalingas gendančiųjų leidinių dar išskaitomas dalis, kurios daugumoje dar yra pasirašytos kūrėjų-autorių, taipgi eiles ir dainas, esančias paskirų partizanų užrašuose ir liaudies lūpose, ką priskiriu bendrajai liaudies kūrybai, nors kai kurie eilėraščiai ir dainos būtų galima kam nors ir išvardintai priskirti, bet dažnai tikrasis kūrėlio autorius savo kūrėlio tikriausiai šia jau nebepažintų, o kai kurių jų susidarė net dvejopos redakcijos, ką dėl pavyzdžio ke-

leta ir dedu. Suprantama, liaudis nežiuri kieno tas ar kitas kūrinių sukurtas: ji, pirmausia, visus vienodai suderko ir paskiau tik persidirba ir prisitaiko savo poreikiams bei nuotaikoms. Liaudies teisėmis pasinaudodamas, kai kurias daugiau sudarkytas eiles bei daineles taisydamas, radau reikalinga vieną-kitą posmelį pakeisti arba naują dadirbti bei pridėti. Skaitytojo dėmesį bet gi kreipiu ne į šia sutalpinamą kūrinių formą bei minčių išreiškimo tikslumą, o į pačias mintis, turinį. Įstatyti į tikslias poetines formas kiekvieną šia talpinamą kūrinių nesiemiau, nes nelaikau savu darbu ir teise. Manau ir iš tokio, koks išleidžiamas šis rinkinėlis, galima susidaryti pakankamas pergyvenamojo meto lietuvių tautos gyvenimo ir nuotaikų supratimas. O jei taip, tai šis leidinėlis bus atsiekęs net dvejopą tikslą.

Jaunuosius šių eilučių skaitytojus kviečiu domėtis šio meto dvasią atitinkančia pasitaikančia literatūra ir tautosaka. Te kiekviena daina, eilėraštis, koks nors vaizdelis ar apysakėlė, feljatonas, charakteringi išsireiškimai ir mintys, pagaliau, anekdotai ir visa, kas kuomi nors rišasi su bolševikine priespauda ir Laisvės kovomis, būna užrašyta ir teplinta bei išlieka ateičiai tiems, kurie šiuo metu negyvena nudieniu lietuvių tautos gyvenimu.

D u m a s

1951 m. kovo mėn. 30 d.

V I V O S P L A N G O, M O R T U O S V O C O /Gyvuosius apverkiu, mirusiuosius šaukiu/

I

Per bedugnes ir kalnus
Jūs žengiat kaip gigantai.
Išnerstote marias
Ir kylate į padanges,
Ir spiaudotės ugnim,
Ir vemiate siera.
Dievo žemėj jums nėra.
G y v i e j i .

Vieni kaip viešpačiai,
Kiti vergai.
Visi rūstaus likimo sūnūs:
Kerštu patvinusi dvasia
Ir Kaino ženklas kaktose
Ir ta pati klaiki dalia -
Kentėt apgaulėj ir melo,
Ir žuti keikiant žydą dangų
V I V O S P L A N G O.

Rūsčių dienų kerštingi sūnūs,
Nepalsimos herojai .
Visais keliais, visom kryptim
Su prievartos juoda mintia
Jūs žengiat nuožmūs ir pikti
Likimo bausmei pasmerkti.
Kur krenta jūs' šešėlis,
Ten džiūsta skaidrios gėlės.
Po švinine jūs' koja
Kantrus akmuo vaitoja.
Nuo jūs' burnų nuodingo kvapo
Valduokliai keliassi iš kapo.
Klaikiam šios žemės pragare
Jūs dygstat sėkla nemaris,
Ir žydit apgaulės žiedais,
Ir nokstat dvokiančiais nuodais
Tvaike to melo ir žabangų
V I V O S P L A N G O.

- 62 -
Jūs žengiate į sostus
Ir minate altorius.
Nuo jūs' įstatymų sugriuvo
Ir nuodėmės ir doros.
Karūnos niekšų daliai,
O dulkėse karaliai.
Ir tribunoluos išdidžiai
Teisiuosius smerkia žmogžudžiai.
Ir sūnūs nebeverkia,
Jei motiną mirti pasmerkia.
Nereikalinga ir tuščia
Žmogaus paniekinta kančia.
Ir vakaruose užgesus saulė
Vien piktas melas ir apgaulė.
Pakalnėj žiežirbos sumirgo,
Praskrido raitelis ant žirgo -
Ir dalgis sutemoj sužvango.
V I V O S P L A N G O.

Žėruoja plačios aikštės,
Liepsnoja kaitrus laužai.
Suplūdo pilkos minios
Jums garbę atiduoti,
V a l d o v a i .
Jau aukurus sukrovę,
Žyniai jums gieda šlovę
Ir gatvių dulkėse sukniubę
Jums malda vapi, skubia,
Ir vergiškoj sutemoj žada
Bučiuoti jūsų padą.
Ir džiugauja tironai
Ir budelių gauja.
Ir žemė žėri jau raudonai
Kraujuos ir ugnyje.
Ir švenčia piūtį pabaigtuvių
Minia vergų ir paleistuvių
Naktovidžio laukiniam tango
V I V O S P L A N G O.

Ir mes, ir mes, kur kenčiame,
Pilkieji milijonai .
Ar didmiesty, ar kaime
Su rūpesčiu ir baime,

Vieni vergovėj užguiti,
Maištingam lūkesy kiti
Sukniubę.

O iš rasotų rūsių

/-----/

Per naktį juodą, nykią
Paplūdęs kažkas klykia.

Kažkas likimą keikia,

Kažkam numirti reikia.

Bedugnėj skausmo sielvartingo

Gyvenimas kaip lašas dingo

Už geležim apkalto lango

V I V O S P L A N G O.

II

Dabar einu į didžią tylumą,

Į tylumą palaimantą ir dižią,

Kur į calūno juodą minkštą drobę

Naktis visų mūsų sielvartus sugobia.

Einu į laisvę didelę ir plačią,

Kuri priims mane kaip laukta svečią:

Pro pilkus sūtemų rūkus

Einu pas brolius ir draugus.

Bet tolyje varpai dar bokštuos gaudžia

Ir dega vakarų žara -

Ir vėl krūtinėj gėla maudžia,

Širdy pagieža ir aitra. -

Ne viskas sutemose žuvo:

Siltu krauju širdis pasruvo

Ir prievartai paklusti neišmoko:

M O R T U O S V O C O.

Šaukiu aš Jus iš kapinynų,

Iš pakelės duobių ir griovių,

Iš molio, dumblo ir smėlynų

Ir iš visų mirties vietovių.

Pakilkit griaučių šiurpūs milijonai -

Garbingieji pulkai ir legijonai,

Ir tie, kurie nuo šalčio ir bado

Pugų simfonijose mirtį rado,

Ir tie, kurie už laisvę, lakia mintį

Dulėja nukankinti.

P a k i l k i t e išniekinti,

- 4 -
Subiauroti, apluošinti,
Su aimanomis ir klyksmais,
Su budelių girtų gauja,
Kuri žibintų žaroje
Ant Jūsų kapo spardėsi ir šoko.
M O R T U O S V O C O .

"A"

---:o:---

P A R T I Z A N O K A P A S

Be giesmių tasyk nešė Jo karstą
Tylioj mėnesienoj į kaimo kapus.
Ir berželiai tą rudeni barstė
Ant to kapo geltonus lapus.

Ir tie lapai nugeltę jiems tarė:
Juk ne veltui čia ilsis galva.
Greit bus Laisvė, minės šitą karį
Prisikėlus jauna L i e t u v a .

"L"

---:o:---

O I V E R K S S M I L Č I Ų K A L N E L I S . . .

Oi verks smilčių kalnelis Brolio Partizano
Priglaudęs galvą jo nakties tyloj -
Už Laisvę Tėviškės kovojo ir gyveno
Ir laisvas troško mirt šaly savojo.

Kas vakarą virš kapo jo kukuos gegutė
Ir mylimoji gėlę pasodins.
Ar gali kas išplėst troškimą laisvam buti
Ir Nemuną palikti be vandens ?

Čia jam šlamės pavasariais pušelės žalios
Ir Tėviškė jo širdį plakant jaus.
Ir vis dėlto, oi verks smilčių kalnelis
Priglaudęs galvą mylimo sūnaus.

"L"

---:o:---

PARTIZANŲ KAPAI

Balti beržai į viršų stiepias
Ir tyliai skundą šlama.
Saulėleidy dėjuoja liepos, -
Neverk parpuolus mama

Tolyn vingiuojas ilgas kelias
Juo dulkes neša vėjas.
Prabilk balsu, laukų berželi,
Iš sielvarto tylėjęs.

Mediniai kryžiai prie beržyno,
Čia ilsis „Vėjas“, „Uosis“ ...
Jų tikro vardo nieks nežino,
Gal tu, motuš, žinosi? --

Kapai jau samanom sužėlė
Ir neatplėšt jų pirštais.
Laisvai jie šauks čia Tėviškelei -
- Gyvenimas nemiršta

Klaiku aplink. Tik beržas švaistos
Pageltusiais lapeliais.
Ne veltui kraują čia jie laistė, -
Jie matė Laisvės kelią.

Praeidami dažnai sustosim
Čia ties baltais berželiais.
Nulenkę galvas vis kartosim -
--Te bus lengva žemelė.

Gegutė

---:o:---

SIT TIBI TERRA LEVIS ...

Už Lietuvą te žuvusiems šviesa negęs,
Iš dulkių Jų te naujos jėgos žygiams gema.
Ir Jiems per šimtmečių ilgų eiles
Baltų beržų šlamėjime, tebūna lengva žemė

„L“

---:o:---

A K, N E G A I L A

Tu ilsekis, Brolau, šalia kelio,
Guldęs galvą už Laisvę vaikų.
Mums primins baltas kryžius berželio
Tavo žygius Tėvynei puikius.

Gegutėlė kiekvieną gegužį
Taip graudingai kas rytą kukuos.
Ir minės Tave vasaroms užiant
Kiekviena širdis čia pabariuos.

Ak, negaila, negaila man nieko,
Nė mažytės manosios širdies,
Kad tik Laisvės Brandinamas diegas
Čia galėtų tvirtai išsitiest.

Rodos, gera taip būt šalia kelio,
Kur sustingusi Brolio širdis,
Kad Tėvyne laimingą sau dalį
Rastų greitai praleidus naktis.

Gegutė

---:o:---

L I E T U V I Š K A S Ž O D I S

Tave, o žodi šventas. Tave apkalino
Ir išvedė iš Tėviškos namų.
Vergai atėję čia prakeiktą Stalino
Iš tolimųjų Azijos gelmių.

Bet tu, o žodi, mūs lietuviškasis žodi,
Tėvynės Lietuvos šventų laukų.
Tu saule vasaros mums pasirodyk,
Kad baigtume kančias ir būtų mums jauku.

Tu stiprink mus kovoj už didžią Laisvės šviesą
Ir Lietuvai būk motina gera.
Mes į tave, rankas nuvargusias čia tiesiam,
Jėga esi tu amžiais nemaria.

Gegutė

---:o:---

KOVOS KELIU

Jūs neverkit, berželiai, prie kelio,
Negraudinkit motulės senos.
Dar gyvi Lietuvos Partizanai,
Jie šauks tautą ir ves ją kovot.

Už atgimstančią Lietuvą naują,
Už jos Laisvę ir aušrą giedros,
Tau per daug, Lietuva, teka kraujo,
Kad vaikų tu nešauktum kovot.

Prieš komuną raudoną ir siaubą,
Kuris tiesia rankas vis į mus -
Mūsų kerštas ir atpildas kaupias, -
Nemari Lietuva greit pabus

Gegutė

---:o:---

BUS DIENA

Susirinksim visi Laisvės rytą
Neužilgo Tėvynėj gimtoj,
O žaliuos tad šakelė nuvytus
Palaužta nelygioj čia kovojo.

Daug pavasarių miškas skambėjo
Nuo dainų Partizano trankių.
Bus diena, šluostys vyrai suėję
Pilkas dulkes nuo savo akių.

Gatve kaimo būrelis mažytis
Išdidžiai čia pro kryžių praeis.
Ima gėlėms iš darželių jiems lyti,
Sena motina vartuos išeis.

Ir užtrauks Laisvės dainą jie smagią,
Jiems trispalvės plarnos atlapuos.
Išskaitys' jų veiduose kaip dega
Laisvės žygiai ir dienos kovos.

Už Tėvynę kas jau bus numiręs, -
Tam garbė - amžina, amžina
Lietuva - mūsų žemė didvyrių -
Mūsų gyvenimo laimės daina.

Gegutė

---:o:---

K O R E I K I A J I E M S

Ko reikia jiems iš mūsų Gimtiosios žemės,
Kurį mes mylim taip šventai ?
Juk čia nėra nei aukso, vario, -
Tamsaus Nevėžio tik krantai.

Nėra čia vynmedžių ir naftos lašo,
Nėra trobelėse šilkų.
Ko reikia jiems iš mano krašto, -
Gal debesėlių tų pilkų ?

O ne. Tėvynės jie pavergt atėjo
Ir iš krūtinių mūsų išplėst
Jai šventą meilę, taip nemarią,
Ir mums akis šviesias užrišt.

Te jie nelaukia to. Jei upelius ir gali,
Gal būt, pakreipti iš vagos,
Bet mūsų Tėvynei meilę karštą
Neužslopins jie niekadės.

Išvežę gal marins kur brolių, tėvą
Toli nuo Tėviškės gimos,
Tačiau kiti vėl brangią Laisvę
Su ginklu rankoj atkovos .

"L"

---:o:---

T A U, T Ė V Y N Ė .

Tau, Tėvyne, daina mūsų skambiausia
Iš darželio Tau rūtų žiedai.
Patikėk Tu: daugiau nevergausi
Svetimi bus tavieji vargai.

Tau, Tėvyne, rytojų mes nešam
Vien giedros ir saulėtų laikų.
Juk neveltui tiek kraujo čia laša
Numylėtų Tavo vaikų.

Tau, Tėvyne, rytojų nuausim
Ir žygiuosi laiminga Tu juo.
Jei mes Laisvės trimitais negausim,
Te į akmenį virsta vanduo .

Gegutė

---:o:---

P U N T U K A S

Už ažuolą kiekiausia tu kietesnis
Prisiglaudei prie Tėviškos gimos,
Kurios sargyboj stovi partizanai
Ir gina Laisvę Lietuvos.

Daug vėtrų mus drąsius palenkt jau bandė,
Pavergt, atplėšt nuo Tėviškos savos.
Bet mes jėgų iš praeities vien semiam
Ir ginam Laisvę Lietuvos.

Ir taip, kaip tu, Puntuk, į gelsvą smėlį
Čia prisiglaudes dar, taip mes,
Kaip tas, kad ažuolas drūts prie Nemunėlio,
Savas vis saugojam žemes.

Te žino priešas karštą mūsų ugnį
Ir gilią meilę Tėviškei savai.
O vis dėlto gražu kovot už Laisvę
Ir ją parnešt tau, LIETUVA .

"L"

---:o:---

N E I S I M I Š T Ė V Y N Ė S

Neisim iš Tėvynės, niekadės mes neisim,
Nes čia mūsų žemė ir tėvų kapai.
Jos paniektint niekam niekadės neleisim,
Jeigu ir draskytų ją ir audrų žaibai.

Čia tėvai mums liepė saugot kelio kryžių
Viesulų blaškytą rudenio audros.
Į Rūpintojėlių veidų nusigrįžę
Mūsų lėpos karštos visados kartos:

- Vieškelius nuplovėm ašarų upeliais
Ir kiekvieną pėdą laistėme krauju.
Mes Tave išpirkom. Sunkus Tavo kelias.
Tu gyvensi amžiais rytmečiu nauju.

Neisim iš Tėvynės. Neišves mus niekas.
Paskutinę pėdą glausim prie širdies.
Tvirtiesni šiandieną negu vakar liekam,
Greit mums Laisvės Rytas savo ranką ties.

"L"

---:o:---

TAIP GEDIMINAS

NESAPNAVO ...

Čia viskas taip aplink ir artima ir miela,
Nerim daug nuplaukė per šimtmečius vandens.
Neįtikėsi tu, bet Gediminas nesapnavo,
Kad bokšte vėliavos čia svetimos plėvens.

Daug šrapnelių senos mūro sienos matė,
Kai čia karų pašvaistės imdavo liepsnot.
Slaitu čia bėgdavo kareiviai šautuvus pametę
Iš tolimų kraštų atvykę mus teriot.

Senutė meldžias liadna parpuolus navoj.
Sūnus toli. Ir jai ši kartą neramu.
Tikrai suprast sunku, bet Gediminas nesapnavo,
Kad svetimieji apiplėš lietuviškus namus.

Kas vakarą praeina išbadėję žmonės -
Vergai iš tolimųjų Azijos gelmių.
Pilie Didi, ar tu girdi mažos tautos dejones?
Ir jeigu taip, - išvesk iš tų dienų mus sle-
/giančių.

Čia viskas taip aplink ir artima ir sava.
Vilnelė dar nuplaus mūs užverktasakis.
Neįtikėsi tu, bet Gediminas nesapnavo,
Kad čia tave, šalie, pažemint kas išdrįs ...

"L"

Č I A M Ū S Ų Ž E M Ė .

Graži, šventa čia mūsų žemė,
Ji apjuosta piliakalnių žiedu.
Dabar liūdna prie marių rymo
Tarp viesulų ir tarp audrų.

Daug vargsta ji. Jos kančią mato
Rūpintojėlis senas prie kelių.
Išmintos rūtos darželiuos,
Užkalto trobos pakeliuos.

Bet štai: - Mūsų žemei Rytas aušta,
Savu žaizdas jai gydome krauju.
Te Laisvės dainą mūsų žemė
Užtrauks galingai prie kelių.

Kas drįs sakyti, kad čia ne mūsų,
Ne Savanorių žemė - LIETUVA . -
Tam bus mirtis ir niekšo vardas,
Tokiam Tėvynė svetima .

"L"

---:o:---

GEGUTĖLE, TU NEGRAUDINK MANĖS

Toks vakaras vaiskus saulėleidžiui įkaitus,
Ir dar skimirka, - ir jis užgęs.
Tylios giesmės per slėnį plaukia liūdnas aidas, -
Gegutėle, tu negraudink manęs ...

Ir taip kietai krutinę jauną kažkas spaudžia,
Gal būt Tėvynės gaila, gal tavęs ? -
Ir dobilų savęsp žali lapeliai glaudžias, -
Gegutėle, tu negraudink manęs ...

Ne vieną vakarą aš vienišas lydėjau
Su perplešta širdim liūdnas giesmes ...
O vis dėlto gyvenimu aš įtikėjau, -
Gegutėle, tu negraudink manęs ...

Ateis toks vakaras, kai būsi Tu, Tėvynė,
Kai būsiu aš su šypsniu prie Tavęs.
Ne liūdną giesmę tasyk būsime supynę
Ir nesakysime:
- Gegutėle, tu negraudink manęs

Gegutė

---:o:---

01 02 03 04 05 06 07 08 09 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

Viena mintis ir vienas ryžtas
Sujungē mus visus tvirčiau nei brolius.
Mes kovēmēs, kad šviesi laisvė grīžtu -
Tik JŪS ant slenksčio jos parpuolēt ..

Taip brangūs mums tie vieniši kalneliai smėlio,
Tie balti medžio kryžiai nedažyti
Po svyrančiais beržais ramiuose tėviškes kampe-
Kur miegat JUS už Laisvę kritę. /liuos,

JUS su mumis čia visados paliksit,
Nors mes gyvuju JUSY pasigendam.
JUSY kapus vainikais apipinsim,
O JUSY žygius - tautinėm legendom.

Praels pavasariai - užmiršime mes karą,
 Patrankų gaudesio laukuos nesigirdės,
 Tėvynėje gyventi bus malonu ir gera -
 Žemėj, aplaistytoj krauju JŪSŲ širdies ...

Ateis mergelēs su gēliu vainikais,
Ir broļiai parymoti čia sueis.
Nebūsit vieniši kapeliuose palikę -
Jūs būsit su mumis, Jūs būsit su visais.

Tautos garbė - tai žuvę jos karžygiai,
Kurie didvyriais ilsis kapuose.
O mes išeinam tėt kilnaus JŲ žygio,
Tebūnie su mumis JUJŲ šviesi dvasia.

J. A. J.

00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00 00

ŽALIUOS ŠAKELĖ

Kai pasibaigs Golgotos kelias,
Kiek maža mūsų susirinks.

Negriš čia daug. Maža šakelė

Jų atminimą tik primins.

Kas griš namo, kai bus čia Laisvė,

Gal motinos senos neras.

Tik prisimins, kai priešas laistė

Tėvynės ašaras sūrias.

Ir tremtiniai sugriš Tėvynėn,

Ir ešelonus jie apleis.

Ieškosime savų ... Krutinės

Suplaks karštai ir verkt neleis.

Kiti miegot paliks Bar-Naule,

Jų kapą vėjai tik blaškys.

Tėvynės pasiilgs jų kaulai,

O ji čia pražiūrės akis ...

Išlikęs dar Rūpintojėlis

Prabils ir pasakys,

Kur partizanas krito smėly,

Kur kaulai jo ir kur širdis ...

Iš tolimų kraštų, iš jūrų

Atplauks laivais ir prie tavęs.

Tėvyne, prisiglaus mūsų sūnūs

Čia Laisvės šventę didžią švęst.

Kalėjimą apleis pavargęs

Tėvas, ar brolis, ar sesuo ...

Ir išbadėję, ir nevalgę

Jie Laisvą žemę pabučiuos.

Jei bus, kuris gal ir be kojos,

Su giliu skauduliu širdy,

Bet tik regės šviesesnį čia rytojų,

Vargus senus darbais ardys.

Nepardavėm tavęs, Tėvyne,

Neiškeitėm čia į grašius.

Tave atėjo ir sumynė

Čia tie, kurie greit amžiams žus.

Mes tikime: žaliuos šakelė,

Jos pumpurėliai - mes visi.

Kai pasibaigs Golgotos kelias,

Diena ateis, ateis šviesi .

"L"

N E B E U Ž T V E N K S I

Nebeužtvengsi upės bėgimo . -
Musų Tėvynei Laisvės sparnų.
Nieks nepalauš čia, nes jinaĩ gimus
Siekt idealų Laisvės kilnių.

Mes į rytojų su viltim žiūrim,
Nes mus gaivina Laisvės šviesa.
Greičiau prie ginklo stokim į būrį,
Kad Laisva būtų šalis visa.

Lietuvos Žemė krauju pasrūvus,
Nauji kryželiai čia prie kelių.
Kelkis Tėvynę, ne viskas žuvę
Tarp Tavo plotų tamsiai žalių.

Tau, Partizane, čia patikėjo
Lietuvą ginti tėvų dvasia.
Ir Tu parneši Laisvę kaip vėjas. -
Per žemę eina Laisvės šviesa.

Kas patikėta pilkų arimų,
O, Partizane, saugok čia Tu.
Nebeužtvengsi upės bėgimo, -
Baltojo Vyčio neriant skliautų..

Gegutė

---:o:---

TE PLAUKS TAU MALDA

Mes himną aukojam Tau meilės tyros,
O, Dieve galingas, priimk nuo širdies.
Ir glausk prie pastogės tėvų čia gintos
Kratinę mūsų blaškomą vėjų nakties.

Su Tavo pagalba mes rasim namus
Ramybės, Vilties pakiliam gaudime.
O, Dieve galingas, apsaugok Tu mus,
Nuo kelio klaidingo pasuk į Save.

O, Dieve galingas, Tau meilė gyva,
Mes auką aukojam ir lenkiam žemai
Prie Tavo veido štai galvas savas, -
Malda mūsų te plauks Tau, o Dieve, aukštai .

"L"

---:o:---

G O N K E L I S.

O būdavo gegužės vakarais
Tiek juoko daug, taip gera.
Daina per gojus plaukdavo lėtai,
Armonikai pritarus.

Vėdurnakčiais palikdavo tave
Jaunimas, ak, gonkeli ...
Piemuo Sekminių paryčiais
Kaišydavo berželiais.

Dabar gi tu, antai ... toksai tylus,
Matei kaip tėvą vežė,
Ir vieškely parkritus motina
Rankas iš skausmo gražė.

Nunai tik Partizanai naktimis
Tave aplanko drąsus.
Ir Jų girdi kalbas: - Tėvyne, Tu .
Tau Laisvė neužgęsus .

"L"

---:o:---

L A I S V Ė S M A R Š A S

Skambėk daina laukais Tėvynės
Ir Laisvės žygin stiprink mus.
Te Lietuva vargus pamynus
Graži, laiminga vėliai bus.

Ne veltui kraujo tėvų žemė
Sugėrė tiek vaikų savų.
Ją svetimi atėjo žemint,
Bet ji gyva šia tarp kovų.

Parneš mums Laisvę Partizanai, -
Visa nuvarginta tauta
Pakils į žygį. Te nemano,
Kad Lietuva jau pavergta.

Plačiai siūbuoja viršūnėlė
Liekno berželio prie kelių.
Apgynę vyrai Tėviškėlę
Trispalvę kels ties berželiu.

Ir Laisvės dainą neš vėjelis
Į visas keturias puses,
Kad Lietuva pabudus kelias
Vaikus savus į Laisvę vest.

Gegutė

---*o:---

P R I E S P A U D A

I. Gluosnių šakos linko.

Gluosnių šakos linko, sviro pakeliais,
Lietuva palinko ties laukais žaliais.
Ašaros pabiro ant lankos žiedų,
Teka kraujas tyras iš širdies žaizdų.

Ariam lauką platų, sėjam naktimis,
Blaškos vargo metuos siela nerami.
Duoklėmis užkrovė, varė iš namų,
Sakė, kad gerovė, kad gyvent ramu.

Tėviškėlę skriaudė ir kankino mus,
Sakė myli liaudį, plėšdami namus.
Rengė tautai mirtį sąžine ramia,
Lietuva pavirto kankinių žeme.

Gaisro dūmais leido miestus ir girias,
Kraujo tvanuos braido, ašarų marias -
Moteris ir vyrus žudo nekaltus,
Teka skausmo tyro Nemunos platus.

Užkalė vagonuos Lietuvos vaikus,
Per Rytų dirvonus kelias jiems klaikus.
Užkalė vagonuos, - kas čia išgyvens ?
Alksta jie be duonos, trokšta be vandens.

II. Kur teka upelis.

Kur teka upelis ir tanki giružė,
Auga vešlūs alksniai, eglės ir beržai,
Šitam rudenėly vidury naktelės
Ten apsigyveno Laisvės nešėjai.

Bet neilgai teko jiems tenai gyventi,
Neilgai skambėjo jų dainų aidai, -
Iš tarpo savųjų rados išdavikas
Ir plėšikų gaujas nuvedė tenai.

/tęsinys 18 pusl./

151

Kai anksti ryteli, dar saulutei tekant,
Broliai šnekučiavo po žygio nakties,
Visai netikėtai priešas juos užpuolė
Ir krito broleliai pavergtos šalies.

Kaip gegužės rytą nuo šalnos pakąsti
Kad krinta žiedeliai gėlytės jaunos,
Taip vidur' giružės pervertom krūtinėm
Krito mūs' broleliai ant žemės šaltos.

Nežinos tėvelis, kur ilsis sūnelis,
Į švėstus kapelius nieks jo nelaidos,
Tiktai miško paukščiai ir plėšrieji žvėrys
Nekaltuosius kaulus po miškus nešios.

Nesulauks močiutė grįžtančio sūnelio,
Pražiūrės langelį, rankas prarymos,
Bet negriš sūnelis vidury naktelės,
Negriš aplankyti močiutės senos.

III. Linko lieknos liepos.

Linko lieknos liepos, lužo ažuolai,
Šviesią saulę, saulę temdė vyrai ir ginklai.
Ejo vyrai kautis vieškeliu plačiu,
Sirdy šviesi, šviesi Laisvė, ginklas ant pečių.
Kovės kol laimėjo, puolė kaip tigras,
Jau gana, gana vergauti dar ir taip ilgai.
Kam tekėjo kraujas, kam svyro galva,
Už tai, už tai mūsų žemė greitai bus laisva.

IV. O ko taip verkia ?

O ko taip verkia, ko taip girgžda
Baltasis sniegas šios žiemos ?
O ko taip juodi varnai krankia
Lygiuos laukuose Lietuvos ?
O kas kelius, takus pramynė
Prie jauno sūnelio skiepe ?
O kas jį mardintį gaivino
Ir kas jį lankė verkdama ?

/tęsinys 19 pusl./

O kas į Polocką skubėjo
Šaltom snieguotom naktimis
Ir kai sūnus badu merdėjo,
Kas jį aplankė tada vis ?

O kas prie aukšto mūro sienos
Stingo per dienas šaltyje ?
Kam graudžios ašaros riedėjo,
Netilpo skausmas širdyje ?

O kas sūnelį apraudojo
Žuvusį niūriame miške ?
O kas jį parnešė, nuplovė
Ir užkasė šaltam kape ?

Tai vien tik vargo motinėlei
Sūnus kaip saulė žybėjo,
Tai ji bėgo, vargo ir žuvo
Už tai, kad sūnų mylėjo .

V. Ak tu, lietuvi .

Ak tu, lietuvi, ko vykai,
Kam tėviškėlę palikai,
Kur iškeliavai iš savos
Brangios žemelės Lietuvos ?

Sugrižk, lietuvi, apraudok,
Tėvynės žemę pabučiuok,
Ji tavęs laukia taip karštai,
Krauju pražydo jos laukai.

Lietuvos žemė kaip pakai,
Brangi kaip deimantų laukai.
Gera Lietuvoje vaikštinėt,
Gera čia mirti ir kentėt.

O tu badauji rytuose,
O gal kur fronte kraujuose
Guli sužeistas tu vienas,
Taip baigdam's jaunystės dienas.
Sėja mergaitės rūteles,
Dabina Broliams krutines.
Kaip lietuvių nemylėt
Ir už jas galvas mums nedėt.

VI.

Buvo akanota, pūgos ir aptemę,
Fiktų priešų gaujos trypė mūsų žemę,
Tiktai partizanai atkakliai kovojo
Už Tave, Tėvyne, mūsų šalie brangioji.

"Beržo" vyrai drąsūs ir kerštu liepsnojo,
Tvirtos jų kratinės priešų neatbojo,
Gretos jų ugdytos kovų sukuriuose,
Jau ne vienas kovės tėviškės laukuose.

Čia žvalusis "Liepa", "Kardas" ir "Laimutis",
"Dobilas" žaliasis, "Daukantas", "Gigždutis", -
Jie darbus ir jėgas vien tik Tau auchoja,
Mylima Tėvyne, Lietuva brangioji.

Kartą žiemos naktį "Dobilas" žygiuoja,
Mintyse Tėvyne ir šalis gimtoji,
Širdyje meiluzės mylimosios veidas -
Tai jėgų ir džiaugsmo jo geriausios laidas.

Staigi šuvių salve sudrumstė ramybę,
"Dobilas" už ginklo griebėsi tvirtai,
Leidžia šuvi, antrą, trečią ir... kratinę
Perskrodė kulkelė už tave Tėvyne.

Kai mirtis kratinėj "Dobilo" plasnojo,
sukniubęs ant žemės šiuos žodžius kartojo:
- Geriau laisvam mirti negu vergu būti,
Todėl ir nebaisu dėl Tėvynės žūti.

Kai mėnulis švietė mėlynoje žydrynėje,
Prasiskverbė balsas alpstančioj kratinėj:
- Geriau žūt kovoje už brangią Tėvyne
Negu nešt kraujuotą vergijos grandinę.

VII. Ne rasos lašelis.

Ne rasos lašelis ritosi nuo smilgos,
Ne akmuo žerėjo tukstančiais žarų, -
Motinėlės veidą ašaros suvilgo,
Kai sūnus keliavo,ėjo iš namų.

/tęsinys 21 pusl./

Buvo ašarotas motinėlės veidas,
Ant raukšlėto veido buvo skausmo daug -
Vieną tą turėjo, tą pavojun leido,
O širdis lyg sakė, kad nebesugrįš.

Nors sūnus žinojo motinėlės skausmą
Ir suprato vertę ašarų karčių,
Bet reikėjo eiti, nes tėvynė šaukė,
Nors galva riedėtų nuo jaunų pečių.

Gaudė ir dundėjo tukstančiai patrankų,
Krito ant mūsų žemės švinas ir ugnis,
Mūsų kraštą spaudė godžios priešų rankos,
Kai kovon išėjo partizanų jis.

Kovą prasidėjo, bėgo kraujo upės,
Pergalė tekėjo ryto skaisnumu,
O jis jaunas mūsų vidury suklupo
Dėl Tėvynės laisvės, motinos, namų.

VIII.

Bolševikai tegul žino,
Kad dar vienas žygis bus.
Iš miškų ir iš beržynų
Vyrai jiems paruoš kapus.

Gedimino seną miestą
Partizanai atkovos,
Kad jisai klestėtų, šviestų
Kaip sostinė Lietuvos.

Velnias buvo juos išnešęs,
Bet sugrįžo alkani.
Neprašytą tokį svečią
Pavaišinsim mirtimi.

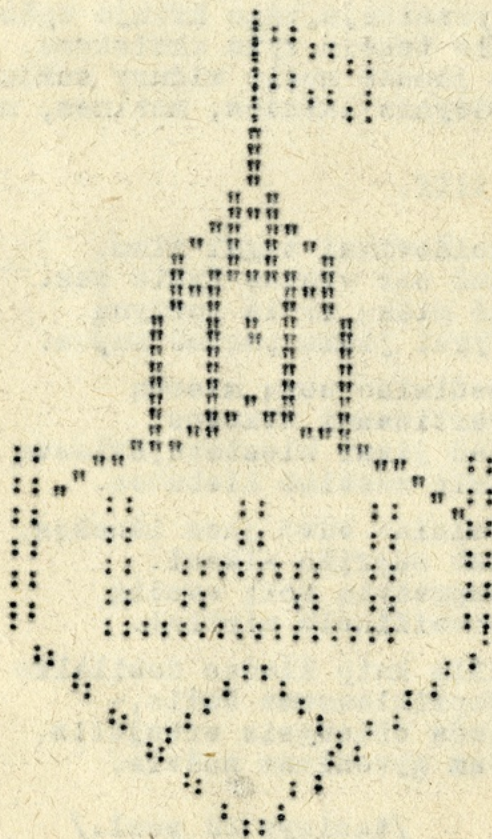
Kils kaip žiedas dobilėlio
Nepriklausoma šalis,-
Tada džiaugsis artojėlis,
Jam gyvenimas nušvis.

/tęsinys 22 pusl./

Ir sustos prie vyro vyras,
Jiems trispalvė plėvesuos.
Ka lig šiol globojo girios,
Tas eis ginti Lietuvos.

Už kiekvieną kraujo lašą
Bolševikai sumokės.
Tegu savo "saulę" neša
Ten į Rusijos gelmes.

---:0:---

DEVYNIEMS

1945 m. vasario mėn. 18 d. anykštėnų žuvusiems karžygiams atminti.

Šventoji augino didvyrius,
Jų laukė šalis paversta,
Ilgėjosi kloniai ir girios,
Kaip ilgis močiutė sena.

Iš Azijos priešai atėjo,
Išmindė mūs' pievas žalias,
Šventosios pakrantėm aidėjo,
Kad Laisvė jau mums atimta.

Ir štai sudundėjo eglėnas,
Kai švito sekmadienio rytas,
Devyni už brangią Tėvynę,
Devyni už Laisvę nuvyto ...

Pravirko gailiai motinėle,
Pravirko ir eglė sena,
Spygliuotom šakom už jų vėles
Ji meldėsi kai švito diena.

Po priespaudos kelsis Tėvynė,
Po metų sunkių, neramių,
Atkeršysim mes už devynius
Neminčios jie pievų žalių.

---:o:---

Kanklių rauda.

Pravirko kanklių styga
Vargelio užgauta
Ir ašarų močiutės
Kaip rasos paliesta.

Netyla, skamba, rauda
Per dienas ir per naktis,
Krutinę vėl kaip skauda,
Kad Laisvės nėra vis ...

Ne stygos kanklių virpa,
Bet žemė Lietuvos,
Ne varpas Dangų šaukis,
Bet verksmas mūs' tautos.

---:o:---

M O T I N A I

Kur tavo, motin, mielasius sūnus,
Kur tavo vaikelis iščiaus brangus ?
Nei balso, nei juoko jau jo negirdėt,
Tik ašaros tau nesiliauna blizgėt ...

Gal dirvą purena Tėvynės laukuos,
Gal sėja į dirvą auksinius grūdus ?
Miškan gal išvykęs parvežti šakų,
Gal kaime juokauja pas savo draugus ?

O gal dar negrižo iš vaišių linksmų,
Gal jis pas mergelę užtruko ilgai ?
O gal jis šukuoja žirgelį tvarte,
Sesut, kur brolelis, ar tu nematei ?

Laukų nieks nesėja, tenai jo nėra,
Tvarte, miške ir svečiuos ramu ...
Mergelės seklyčioj - kapų vien tylą,
Kur tavo gi, motin, sūnus - - - ?...

Senai jau užžėlęs jo kelias žole,
Išvarė ne vieną Sibiro keliais,
Šimtus jų sudraskė patrankos lauke,
Šimtus mėsinėja budeliai nagais .

Ir motina tyli ... vis laukia sūnaus,
Nors akys pajuodo, atšalo širdiā.
Ant kapo jos kryžius kažko nuolat lauks,
Sūnaus jis ilgėsis, kuris nesugriš .

Partizano sapnas.

Samanėlės minkštos, švelnios,
Žemė tėviškės brangi,
Medžių šakos ošia, supas,
Partizanas, tu miegi ...

Šautuvėlis prie krūtinės
Ir granatos prie širdies,
Paukščiai gieda jam lopšinę
Apie vargus tėviškės.

Jis sapnuoja broliužėlį,
Nužadytą nesenai,
Sesę, seną motinėlą
Toli išvežtą - tenai ...

Girdi tėviškės jis raudą,
Šauksmą, riksmą ir šūvių -
Tai Tėvynę priešas žudo ...
Balsas aidis toks klaikus ...

Balsas šaukia, pušys žadin,
Girdis verksmas iš gelmių:
-Kelkis, stoki, imki ginklą
Vyki priešą iš namų.

Kėlės vienas, kėlės šimtas,
Kėlės tukstančiai sūnų,
Juos prikėlė žemės šauksmas,
Kraujas mūsų tremtinių.

Kulkos arė ir akėjo
Pudymėlį pamiškėje,
Laisvė veržės ir už jają
Sūnūs kovės tėviškėlej .

Želvos karžygiams.

Aštuoni sūnūs Lietuvos,
Didvyriai tėviškės brangios
Miega ant Želvos kapinių
Sesių rūtelėms papuoštų.

Kova nutilo jau senai,
Draugai gyvena jų ramiai,
Tik jie kampely kapinių
Miega tarp gėlių, jazminų.

Klauso jie tėviškės dainos,
Lietuvio vargo aimanos;
Sesė dažnai aplanko juos,
Skaisti, graži dūkra Želvos .

Malda ir giesmė skamba jiems,
Varpai vis gaudžia karžygiams,
Vargonai groja taip liūdnai,
Nes miega čia juk karžygiai ...

Toli jų tėviškė brangi,
Toli tėveliai jų seni,
Negrįš jie ten jau niekados,
Senų tėvelių nepaguos.

Negrįš į tėviškės namus,
Sesei žiedelio neparneš,
Daina lankoj jų neskambės,
Plieno dalgeliai nežvangės ...

Tėvynė mano ta šventa,
Krauju sūnų juk atpirkta.
Kokia gi Laisvė jos brangi -
Už ją čia žuvo aštuoni ...

Miegokit brangūs karžygiai,
Gieda lakšutės jums gražiai,
Daili liekna sesė Želvos
Prie jūsų kryžių vis rymos ...

Lietuvio vargo kova.

Kas ten verkia aimanuoja
Bakužėlėje mažoj,
Ar gegutė ten kukuoja,
Ar vaikai verkia liepsnoj?

Ne gegutė, - motinėlė
Rauda vyro ir vaikų,
Nebevaikšto sengalvėlė,
guli lovoj ant šiaudų.

Ko tie vėjai dejuoja,
Kodėl rata nulaūžta ...
Sesė nedaliaj rokuoja
Palikta didžiam varge ?

Kur našlaičiai mažutėliai,
Kur lopšeliai supami,
Kur maitintojai tėveliai,
Kur maži, jauni, seni ?

Ant kapelių daug vaikelių,
Daug jaunų ten ir senų,
Ten lopšeliai našlaitėlių -
Miega ten jie prie tėvų ...

Ko pelėda naktį šaukia
Tamsaus miško gludumoj,
Ko vilkai taip gailiai staugia,
Ko taip gudu Lietuvoj ?

Ne pelėdos, ne apuokai
Šaukia naktį miškuose,
Tai lietuviai partizanai
Narsiai vieni kaujasi ...

Ne vilkų stauginas plaukia -
Grumias sūnūs Lietuvos,
Balsas šuvių miškuos šaukia
Eit kovot ir mirt dėl jos ...

Karžygėms lietuvaiteims.

Ko miškai, šilai nuliūdo,
Žalios pušys ko svyruoja,
Ko Neries veidai panūdo,
Ko taip liūdnei ji banguoja?

Ne vanduo gal čia upelių,
Ne šaltinių, ne skaidriųjų,-
Milijonai ašarėlių
Didžių vargų prispaustųjų.

Kur ta sesė, kuriėjo
Senti Nerin vandenėlio,
Kur veidelis, ką tviskėjo
Srovėj tyro ~~xxxxxxxxxxxx~~ šaltinėlio ? ...

Kur dainelė, ką skambėjo
Kaip lakštingalos balselis,
Kur tos akys, kur spindėjo,
Kodėl tuščias nūn darželis ?

Kur didvyrė ta seselė,
Kuri slaugė partizaną ?
Nun tik verkia čia motulė,
Vėjas smėlį Nerin gena ...

Nėra karžygės mergelės,
Surakintos jos rankelės.
Siauskit, verkit pušelės,
Neskambės jau jos dainelės ...

Nebegriš jau ta sesutė
Į gimtinę pas močiutę,
Nežibės jau jai žibutės,
Negiedos naktim lakštutės.

Prie partizano kapo.

Vienišas jo kapas,
Aplinkui miškai,
Sargyboj kryželį
Tik baltą matai.

Ir dieną ir naktį
Ošimą girdi ... -
Tai verkia didvyrių
Balsai slaptingi.

Tai tyli, paniurus
Tamsioji giria,
Tai audrai užėjus
Ji staigia skausme.

Vis linksta prie kapo
Šakelės pušų,
Lyg motinos verkia
Savųjų vaikų ...

Bučiuoja gėlelės
Jo kapą švelniai,
Jam gieda paukšteliai
Tyliai ir liūdnai ...

Kukuoja gegutė
Liūdnai oi liūdnai,
Lyg verkia močiutė
Ir sesė graudžiai.

Nakties gludumoje,
Kai miega visi,
Lakštutė jam gieda,
Kaip sesė graži.

Mėnuo liūdnas žiuri
Pro medžių lapus,
Kur miega didvyris,
Tėvynės sūnus.

Nemiršta karžygio
Garbė niekadės,
Tėvynė brangioji
Per amžius raudos.

Pas tremtinę sesutę.

Nešk, žirgeli, per laukus,
Lėk kaip vėtra, kaip žaibai,
Šok per kalnus, per didžius,
Kur gyvena tremtiniai.

Ten mergelę atrasiu,
Gal dar gyva ji yra ?
Jai žiedelį nunešiu -
Ją mylėjau juk tada.

Jau Baikala aš matau,
Svilpia vėjas ausyse,
Ir Uralą palikau,
Vos matyt jis miglose.

Stepės, upės, ežerai
Ir kanalai kruvini
Svilpia, mirga - vos matai ...
Kur, mergelė, gyveni ? ...

Jau netoli, jau matau
Tavo veidą, skeles,
Meilę, džiaugsmą pajutau,
Apkabinsiu tuoj tave.

Jau jos ašaras matau,
Matau jų šimtą šimtų,
Kaip jos žiba deimantais,
Ten po Sibiro laukus.

Tavo veidas toks šviesus,
Tiek vargelio yr jame ...
Ir balselis toks švelnus,
Tu juk myli dar mane ...

Lėksim, grįšim į namus,
Gana, sese, čia kentėt,
Žirgas greitas parneš mus,
Tik, žirgeli, reik skubėt ...

Tavo meilę vėl jačiu,
Tave myliu taip karštai,-
Tėviškėlėn parnešiu,
Mano būsi amžinai.

Sibiras verkia.

Rytų šaltas vėjas verkia, dejuoja,
Jis neša ir sniegą ir šaltį Sibiro,
Tėvynės žemelėj jis taip aimanuoja,
Kaip verkia lietuviai tuose taigų laukuos.

Jis neša lietuvio ir šauksmą ir malda,
Lyg verk milijonai našlaičių mažų,
Kaip Betliejų močios vaikų savo verkia,
Verk pasmerktieji prie savo duobių.

Ne vėjai - tai dvasios tremtinių sugrižo
↓ liūdną Tėvynę ir tuščius laukus,
Prašvilpia laukais ir miškais nuklysta
Ir grįžta Sibiru pas kaulus savus.

O vėjai Tėvynės laukuos nutyla,
Vis žvanga grandiniai ir plaukia kraštu,
Šiaudinė bakužė ir nyksta ir dyla,
Aplink, kur pažvelgi, šaltieji kapai ...

Nuo Obės, nuo Lenos ir nuo Baikalo
Vis plaukia su vėjais lietuvių rauda,
Per kalnus, per tyrus į Tėvynę pasukę,
Ir šaukia į dangų tremtinių malda.

---:o:---

Veža, veža ,...

Veža, veža mūsų brolius,
Veža seses ir tėvus,
Surakintus, sudaužytus,
Veža jaunus ir senus.

Dulkia kelias, staugia vielos,
Bėga tėviškės laukais,
Ašarėlė krinta, rieda,
Spind' akyse deimantai.

Nebegriš jau jie Tėvynėn.
Daug pavasarių praėjus,
Skris paukšteliai sau gimtinių,
Tik tremtiniai nepareis .

Akys mėlynos jų, tyros,
Gražus saulėti veidai,

/tęsinys 32 pusl./

Nematys jie tėviškėlės,
Sibire lauk jų kapai.

Bėkim, vykim sesę, brolių,
Jau juos veža Sibirian,
Palydėkim juos į stotį,
Varpai skambinkit tan-tan ...

Ei sesute, ei lietuvi,
Nepraeis jūsų auka,-
Už Tėvynę jūs taip kenčiat,
Kad ji amžiais būtų laisva.

---:o:---

Neraudok mergele .

Neraudok mergele,
Nevargink širdelės,
Pas tavo sugrįšiu,
Kai bus laisvas kelias ...

Laisvę atkarisvę,
Laisvi namo grįšim,
Tada jus, sesutės,
Vakarais lankysim ...

Vėl skambės dainelė
Mūsų Lietuvoje,
Kai visi mes grįšim
Laisvę iškovoję .

Tiktai tu sesučių
Mes neaplankysim,
Kurias jau pagrobė
Priešas raudonasis .

Mes gal čia dainuosim,
Jos Sibire kentės
Ir lauks kad lietuvis,
Joms ranką ištiest.

Ir lietuviai tikrai
Savo ginklo nemes,
Kol iš vargo visai
Baigs vaduoti seses.

---:o:---

Rytų priešas.

Iš tamsios rytų šalelės
Pikti priešai ėjo
Ir sesės žalias rutes
Jie suvažinėjo.

Jie numovė aukso žiedą,
Išvarė brolelį,
Išvedė bernelio žirgą,
Išvogė kraitelį.

Dar nematė tėviškėlę
Didesnio vargelio,
Dar neverkė taip motutė
Savojo sūnelio.

Mušė, daužė jie lietuvi,
Turmelėn sodino,
Gaudė, šaudė jį miškuose
Ir labai kankino.

Ne gegutė beržynėly
Taip graudžiai kukavo,
Tai močiutė ant kapelių
Verkė aimanavo ...

Ne lakštutė žaliai krūme
Per naktis lakštavo,
Tai sesutė lietuvaite
Vargelį rokavo.

---:o:---

Partizano atsisveikinimas.

Neverk močiut. .
Sudiev sesut. .
Nurimk Tėvyne mano, neraudok. .
Nurimk širdie,
Pakilk viltie,
Lietuvi, drąsos nenustok. .

Nors žus šimtai,
Didės kapai,-
Tėvyne mūsų amžinai,

/tęsinys 34 pusl./

Nes liks vaikai,
Tėvų kapai
Ir sesutės liadna daina.

Daina skambėk .
Sesut lydėk .
Pristėk man meilės gėlelę .
Mane bučiuok,
Mane myluok,
Tu nuramink man širdelę .

Močiute lauk,
Sesute lauk,
Ir mane jauną vis minėk .
Mane mylėk,
Daina lydėk,
Kaip graži gėlelė vis žydėk .

Kai aš grįšiu,
Tave rasiu,
Aukso žiedelį parnešiu .
Daina skambės,
Širdis mylės,
Amžinai tave turėsiu .

---:o:---

Partizano laiškas.

Nuneški paukšteli,
Tu margą laiškeli
Pas mano mergelę,
Brangią lelijėlę.

Nelauki sesutėle,
Namo nesugrįšiu
Ir tavo akelių
Daugiau nematysiu.

Nerasi laukely
Tu mano kapelio,
Neverksi prie kapo,
Nes nėra kryželio.

/tęsinys 35 pusl./

Žuvau už savo
Brangią tėviškėlę,
Už tėvą, sesutę,
Už mielą močiutę.

Norėjau sugrižti,
Tave aplankyti
Ir meilės žodelį
Tau dar pasakyti.

Praneški paukšteli,
Tu mano mergelei,
Kad aš ją mylėjau
Ir mirdams minėjau.

---:o:---

Kapų balsas sesutei lietuvaitei .

Žvaigždutė nespindėk,
Gėlėlė nežydėk,
Negrižk vasarėlė,
Nešviesk sauluzėlė .

Nesėk sese rūtų,
Nedainuok dainų,
Nėr tavo bernelio,
Jo bėro žirgelio.

Nelauk, negriš jau jis,,
Tavęs neaplaškys,
Žirgelio nebalnos,
Pas tave neatjos.

Nerašyk laiškelių,
Neruošk kraitelio,
Likai našlaitė,
Vargdienė mergelė ...

Nerymok daržely,
Nelauk langely,
Bernelis neatjos,
Tavęs jau nebučiuos .

---:o:---

Laisvės kovotojui.

Mielas broli tavo ginklas
Tenebūna tau mirtis,
Bet per jį tegu nušvinta
Mūsų krašto ateitis.

Vargas ištiesė tau ranką,
O aplink baissi naktis,
Bet dar šito neužtenka,
Kad pravirkty tau širdis.

Tu vised' šypsaisi broli,
Zaidžia lūpose daina,
Už Tėvynę mirti nori,
Ji tik brangi, artima.

Jai įaugo tavo siela,
Jos širdis - tavo širdis,
Tik dabar ji tavo, mielas,
Tikrą meilę pamatys.

Tik laikykis ištvermingai
Savo pareigos šventos,
Tegu tau drąsos nestinga
Ginti vardą Lietuvos.

Kai jos vardą apkaišysi
Kančios laurų šakomis,
Tada saulę pamatysi,
Tada laisvė tau prašvis.

Ir atneši tu žibintą,
Nakties sutemos išnyks,
Tautai kelias bus pramintas,
Tavo pėdsakai ten liks.

Nors jau kūnas bus sunykęs,
Bet gyva dar plaks širdis,
Amžiais pils tauta vainiką
Ir paminklą tau statys .

Imk ugninį kalaviją
Ir drąsiai, drąsiai pirmyn,
Per šią pragaro žinią
Tieski kelią ateitin.

Neverk, sesut ...

Neverk, sesut, prie mano kapo
Ir man širdelės negraudink,
Tu uždainuoki man dainelę,
Mano krūtinę nuramink.

Tau švies saulutė, mėnesėlis,
O man tik tamsi naktelė,
Tau žydės gėlės, lelijėlės,
O man tik šalta žemelė.

Mane nužudė piktas priešas,
Man jis išbadė akeles,
Peiliu pervėrė mano širdį,
Kad nemylėčiau jau tavęs ...

Ateik, sesut, prie mano kapo,
Man žalią rūtą pasėdink,
Tavo širdis te meile plaka
Ir mane jauną prisimink ...

Ateis birželis, žydės gėlės,
Tėvynė kelsis iš kapų,
Tik nesikelsiu aš iš kapo
Ir nedainuosiu tau dainų ...

---:o:---

Alyvų šakos svyra ...

Alyvų šakos svyra ant vasaros pečių,
Bet ko pravirko žvyras mūs vieškeliu plačiu ?
Gal dvasią pakyrėjo troškimas neramus,
Išlaisvinti norėjai paniekintus namus ?

Vingiuojas, raitos kelias, lietuvi, kur eini ?
Ir pakelio smūtkeliai palieka liūdesy ...
Pabudino iš miego beldimas į duris,
Bet ko tu nepabėgai nuo šautuvų ugnies ?

Prie miško bunda rytas, čirena vyturiai,
Geltonas smėlis duobėn krinta giliai, giliai ...
Čia guolį tau paklojo, čia ošia pušynai,
Čia kapuose sapnuojas mūs broliai milžinai ...

---:o:---

Nušvitus naujai gadynei,
Užėjo mums sunkūs laikai,
Užnėrė kilpą Tėvynei
Iš rytų atėję „draugai“.

Tautps didvyri suspaudė,
Slegia jo širdį lyg akmuo -
Verkia tėvelis, motutė
Ir verkia mergelė jauna.

Tu ryžais likti Tėvynėj
Kol žemėmis užbers akis,
Nesilenkti priešui niekad,
O kovoti dienas naktis.

Baigsim lietuviai kentėti
Tėvynės žaliuosius miškus,
Jau aušra pradėd' švitėti,
Laisvas rytojus mus paguos.

---:o:---

Gana vergauti svetimiesiems.

Gana vergauti svetimiesiems,
Jau nusibodo dienos tos, -
Išėjo broliai partizanais
Gint tėviškėlės pavergtos.

Ginklų gerų nors neturėjo,
Priešui pastodavo kelius;
Ir skynė kulkos mūsų brolius,
Kaip rudens vėjas lapelius.

Jau alpo vasara auksinė,
Ramūnė skleidė lapelius,
Pralietas kraujas partizanų
Danguj nušviesdavo kelius.

Jau gėsta žvaigždės vakarinės,
Dangus raudonas, neramus,
Seselė akis pražiūrėjo -
Negrižta brolis į namus.

Ir vėl trispalvė laimins šalį,
Žydės alyvos, jazminai, -
Už Laisvę kritusiųjų brolių
Vardus minėsime amžinai.

---:o:---

Mano draugė-Tėvynė.

Aš bakužės neatduočiau
Už dangoraižius didžius
Ir smutkelio neparduočiau
Už sidabrą ir perlus.

Aš Tėvynės nemainyčiau
Į padangių žvaigždynus,
Vargo žemė ir šalelė
Mano buvo, mano bus.

Man Tėvynė yr gražesnė
Kaip Šveicarijos kalnai,
Man sesutė čia dailesnė
Kaip padangių angelai.

Sesių spindi čia veideliai
Kaip sealutės šypsena,
Akys žėri kaip žvaigždelės,
Kaip raibuojanti jūra.

Čia miškai, laukai, kalneliai,
Skaidrūs, tyrūs ežerai . -
Rymo pakelėm kryželiai,
Kaip gražu čia yr labai ...

---:o:---

Laisvės giesmė.

Į Laisvę mes žengiam lietuviai:
Į kovą su priešais žiauriais,
Laisvi gimėm, augom ir buvom -
Nebūsime niekad vergais.

Mus šaukia į kovą Tėvynė,
Į kovą už Laisvę tautos.
Mus broliai nuo priešų išgynė,
Mus šautuvai juos išvaduos ...

Tiek kraujo jau priešas išliejo,
Tiek krito aukų nekaltų,
Už kardo, už ginklo, lietuviai,
Bus kerštas už kraują vaikų .

Kovokime, vykime priešą,-
Žudikus, budelius tautos .
Lietuviai į kovą kas gali . -
Mus šaukia rauda Lietuvos.

----:o:----

R a u d a

Tu mano tėviškėle,
Ašarom mazgota,
Krauju, sūnų lavonais
Taip baisiai nuklota.

Tu skausme pagimdytą
Narsių savanorių,
Kerstan gi paguldytą
Budelių nedorų.

Pardavė Tave Judai
Ir grašio negavo,
Žadė, plėšė tėviškėlę
Tikri broliai savo.

Jie nužudė bernelį
Prie savo namelių,
Išplėšė kraitelį
Jaunosios mergelės.

Jie motiną sumušė,
Baisiai sužalojo,
Pirkelę užrišę
Ugny palaidojo.

Neapleisk mūsų, Dieve,
Žmonių pasmerktųjų,
Pasigailėk, Tėve,
Lietuvių silpnųjų.

---:o:---

Pakarta Lietuva .

Korikas Muravjovas vėl prisikėlė
Pakarto lietuvio kandios pamatyti,
Aukų ir kraujo jau senai taip ištroškęs
Žmonių vėl stėjo panaikint, žudyti.

Jo akys mongoliškos krauju paraudo,
Klastingai kvatojas akimis kaukuolės.
Lietuvį vėl gauda, ir karia, ir šauda,
Vėl dega, liepsnoja pakrypę pirkelės.

Pajuodę lavonai laukuos išblaškyti,
Į Dangų jų kraujas ir skausmas taip šaukia ...
Dvasia Muravjovo džiaugsmu negal tverti
Ir prie kartuvių vis naujų aukų laukia ...

Varnai prie lavonų lesdami pavargo,
Akių nebeliečia ir jau nekabina,
Nudilo jau virvės ir kartuvės sulaužo,
O žemė pažliugo raudonu purvynu ...

Tarnai nepavargo tiktai Muravjovo,
Dvasia juos apsėdo budelio, koriko,
Įsakymus vykdo žiauriausio valdovo -
Maskvos tirono, satrapo bei žudiko.

---:o:---

Lietuvio kova.

Ko nemigo motinėle

Per naktis ?

Ko nerimo sesutėlė

Per dienas ?

Ko kulkosvaidis klegėjo

Pamiškėj ?

Kas nudažė krauju žemę

Lietuvos ?

Narsūs vyrai-miško sūnūs

Dėl tautos

Guldė galvas, gynė žemę

Lietuvos .

Tai ne vejai ir ne audros

Po laukus

Dūko, siautė, staugė, šėlo

Po miškus ...

Tai lietuvis skynė kelią

Ateitin,

Tai jis priešą stūmė, varė

Pražutin .

Tai jo kraujas sužydėjo

Pamiškėj,

Tai iš miško Laisvėėjo

Tėviškėn .

---:o:---

Vargo motina.

Ko taip girgžda, ko taip verkia

Sniegas šios žiemos,

Ko juodi varnai taip krankia

Laukuos Lietuvos ?...

Kas kelius, takus pramynė

Prie sūnaus sklepe,

Kas jį alpstantį gaivino,

Kas jį lankė ten ?...

Kas sūnelį apraudojo

Žuvusį miške,

Kas jį parnešė, nuplovė,

Užkasė kape ?...

/tęsinys 42 pusl./

Kas į Pulvėką skubėjo
Per sniego laukus,
Kai sūnus badu merdėjo,
Ką jis šaukė vis ?...

Kas prie šalto mūro sienos
Stingo šaltyje,
Kieno ašaros riedėjo
Dieną ir naktį ?...

Kas klupojo prie kryželio
Šaltyje kapuos,
Kas sukniubo prie kapelio,
Kas rauda laukuos ?...

Tai močiutė sengalvėlė
Saulė spindėjo,
Tai jiėjo, verkė, žuvo,
Sūnų mylėjo ...

---:o:---

Prie nušauto partizano.

O, didis karžygy, jau tu nematai
Kaip kraujas vis sunkias iš tavo žaizdų,
Gyvenimą savo didvyriu baigai...
Nebėra gražių jaunystės akių.

Kūnas atšalo jau lyg žemė pilka,
Širdis jau Tėvynės sesers nemylės,
Tėviškės negins jau bejėgė ranka,
Tik kraujas sesės darželyje žydės.

Ir spindi tam veide ramybė, narsa,
O kraujas vis dega kaip ryto aušra,
vis Šauks oi per amžius tavoji auka,
Danguje ir žemėj tas balsas skambės.

Miegoki, karžygy, nūnai tu ramus,
Atidavei viską Tėvynei brangiai,
Miegoki, didvyri, lietuvi brangus,
Tešviečia per amžius tau laimės dangus .

---:o:---

Žygis į kovą .

Neraudok Tėvyne mano,
Jei aš žasiu už tave
Ir neverki motinėle,
Jei liksiu kovos lauke.

Neliūdėk sesute miela,
Jei negrišiu pas tave,
Nuraminki savo siela
Likus vargo mergele.

Nebežvengs bėras žirgelis,
Nesulauksi niekada,
Jau nejosiu pas mergele
Nedėlėlės vakare.

Neskambės daina laukuos,
Pievoj dalgis nežvangės,
Ne atneš nieks pusrytėlių,-
Ne man gėlės jau žydės.

Mano kapą aplankys gal
Motinėle tik sena,
Pasodins rūtų seselė,
Gegutė kukuos liūdna ...

Gera mirti už Tėvynę
Ir už Laisvę Lietuvos,
Kad neslėgt vargų grandinės
Vaikų tėviškės brangios.

---:o:---

Ei, lietuvi ... /Himnas/

Ei, lietuvi, šen į būrį,
Kas tik jėgą, ginklą turi.
Mes Tėvynę atvaduosim,
Baisų priešą iškauposim.

Stokim drąsiai ir kovokim,
Tėviškėlę atvaduo kim .

Mūsų jėgos ir gyvybė
Dėl Tėvynės pasukota,
Mūsų kraujas ir jaunystė
Tėviškėlei atiduota.

Stokim drąsiai ir t.t.

/tęsinys 44 pusl./

Tauta rauda aimanuoja,
Motinėle verkia šaukia,
Sesutėlė kasas rauna
Ir pagalbos mūsų laukia.

Stokim drąsiai ir t.t.
Žiaurus priešas dūksta siaučia,
Žudo, plėšia tėviškėlę.
Kelkim kardą į padangę .
Atvaduota tėviškėlė .

Stokim drąsiai ir t.t.

---:o:---

Partizanų sutikimo vizija.

Jau sugrįžta miško broliai,
Atžygiuoja jų pulkai -
Jie gynėjai savanoriai,
Skamba dainomis miškai ...

Ei patiki motinėle,
Jau sūnelis netoli,
Neški geles sesutėle,
Ir papuoški bernelį ...

Daina skamba, dulkės kyla,
Ginklai žiba saulėje,
Ašarėlės džiaugsmo bira -
Laisvę atneša juk jie ...

Kai jie žengia - žemė dreba,
Dainos virpina jausmus
Ir vergijos pančiai krinta,
Tuoju trispalvė plėvesuos ...

Ei skambėk daina Tėvynėj,
Amžiais Lietuvoj skambėk,
Narsūs sūnūs yr lietuviai,
Juos vaikų vaikams minėk .

Lenkit galvas, duokit kelią
Štai žygiuoja karžygiai,
Jie apgynė tėviškėlę -
Garbė jiems - tautos vaikai ...

---:o:---

Tremtinių sutikimas.

Jie grįžo Tėvynėn
Senai laukiami.
Priklaupkit prieš juosius,
Tai žmonės šventi.

Rankas jiems bučiuokit
Ir rūbus vargius,
Iš džiaugsmo raudokit,
Jie kentė už mus.

Veidai jų nubalę,
Vargų išgraužti,
Tiek metų vergijos,
Ar juos pažįsti ?...

Tie patys lietuviai
Iš žemės šventos,
Tai siela ir kūnas
Tėvynės brangios.

Štai motina vargo,
Žili jos plaukai,
Kiek ji iškentėjo -
Veide jos matai.

Graži gi sesutė
Pavargus silpna,
Nulenkus galvelę
Lyg gelė balta.

Kur šaunūs berneliai,
Kur sūnūs jauni,
Juk buvo tuomet
Vagonai pilni.

Tik maža sugrįžo
Tremtinių brangių,
Šimtai jų pasiliko,
Negrįš daug vai jų ...

Nedaug besugrįžo
Tėvynės aukų,
Sibire baltuoja
Daug kaulų brangių ...

Iš Tėvynės išvykusiems /žiūr. 19 pusl.
- Ak, tu, lietuvi/.

Kam tu Tėvynę palikai,
Kur tu lietuvi išvykai,
Ko tu išėjai iš savos
Brangios žemelės Lietuvos ?

Nors čia gyventi nun kartu,
Bet mirti Tėvynėj saldu -
Lengva žemelė kaip pūkai,
Brangi kaip deimanto laukai.

Tavęs vai verkia močiutė,
Laukai, miškai ir sesutė
Ir graži, skaisti mergelė,
Lauko ir miško gėlė.

Tu negirdėjai, nematei
Su tėviškėle neverkei,
Tu negirdėjai kaip varpai
Tėvynėj verkia taip gxxxixix graudžiai.

Tu neklupėjai ant kapų
Prie nukankintųjų draugų,
Tu nematei kaip rūsyje
Lietuvis mirė tamsoje.

Sugrįžk, lietuvi, apraudok,
Tėvynės žemę pabučiuok,
Tavęs ji laukia taip ilgai,
Krauju pražydo jos laukai.

---:o:---

=====

=====

=====

P a r t i z a n ų d a i n a.

Ant kalno šniokščia ažuolynas
Ramiai linguodamas šakas,
Tamsiu šešėliu jis dabina
Prabočių miegančias gretas.

Jie ilsis, jų ginklai rūdija
Žeme ir dulkėm apnešti ... ,
Oi graužia rūdys kalaviją,
Strelė atšipo ten aštri ...

O Lietuvoj vėl priešų gaujos
Terioja žemę ir namus
Ir mūsų pražūčiai iš naujo
Atvėrė Sibiras nasrus.

Tėvynė laukia vėl didvyrių,
Padangė šaukia kruvina ...
Ir štai stebuklas: - vėl iš girių
Pakilo protėvių dvasia ...

Ginklai vėl saulėj sublizgėjo,
Vėl aidi šukis: marš kovon.
Ir partizanais mes išėjom
Iš vargo kelti Lietuvos.

Slapta išėjome atkeršyt
Už brolių kraują, už kapus,
Už laisvę kautis ir nuversti
Komunos kruvinus stabus.

Į žygio vėliavą įrašę: -
Tėvynės išgamoms mirtis .
Lyg iš granito laisvę tašom
Žaibais nušviesdami naktis.

Jokia klasta ir joks pavojus
Jaunų širdžių nenugales.
Mes tikim pergalės rytojui,
Mes tikim - Dievas mums padės ...

D a i n a.

Pražydo pirmos melsvos žibuoklės,
Paukšteliai dainas groja linksmai.
Tėvynės ginti išėjo broliai,
Tylūs, bet narsūs kaip sakalai.

Vartuos rymojo sena močiutė
Ir mergužėlė likus viena,
Jinai žinojo kaip vėjai siuto,
Kad partizano sunki dalia.

Įsiutę vėjai duko ir staugė,
Draskė žibučių melsvus žiedus,
Kvatojo ginklai, mielos granatos,
Siautėjo vėjai plačiais laukais.

Apgulė kapą lieknas berželis,
Žemė aptemo, verkė dangus, -
Tarytum sakė - sudie mergele,
Nebematysiu melsvų akių.

Ramiai ilsėkis Tu partizane,
Tave gimtoji šalis minės,
Pačioj jaunystėj padėjai galvą,
Tėvynė laisvę visad regės.

---:o:---

D a i n a

Tikėjimas, viltis ir meilė -
Tai tikslas garbingas žmogaus,
Lietuviai, jei busim vieningi,
Mus priešas jėgų nesugriaus.

Lietuviai: vienybės, vienybės,
Matykit kaip žūsta tauta, -
Nuo kraujo paraudo upeliai
Ir žemė lavonų pilna.

Mus priešas kaip žvėris iniršęs,
Išskėtęs erelio nagus.
Lietuviai: vienybės, vienybės,
Nes mūsų Tėvynė pražus.

Kalėjimas, Sibiras šaltas -
Tai šiandien lietuvių namai.
Mylėkimės, broliai lietuviai,
Viltis mūsų nežus tikrai.

Lietuviai netur nė pastogės
~~Šiandien lietuvis neturi pastogės,~~
Neturi nei pirkios savos,
Ištremtas klajoti po tyrus
Iš savo tėvynės mylimos. *Ts šalies savomybės*

Ką vakar mylėjo ir dirbo
Ir pareigas pildė šventai,
Šiandien iš jo viskas išplėšta
Ir grėsia dar šalti kapai.

Šiandien jo gimtines nameliai,
Kur gimė ir augo linksmiai,
Šiandien jo puikioji sodyba
Paliko vien tik pelenais.

Čia priešas atėjęs išgriovė,
Išdraskė, kas šventa ir dora
Ir prakaitu laistytą turta
Išvežė - ~~paliko~~ tik orą

Šiandieną lietuvis lyg vergas,
Zuikis medžiojamas priešo,
Po tėviškės laukus klajoja,
Vaikomas žvėriško niekšo.

Kantrybės, kantrybės dar kartą -
Artėja lemties valanda .
Tik gelbėkim savo gyvybę
Ir laukim kantrybe sava.

Lietuviai: vienybės, vienybės,
Per amžius nežusim mes taip,
Išlaisvins, kas laisvę taip myli,
Kas priešą nekenčia visai.

Gal mūsų galingieji toliesi
Ir mūsų slaptingi miškai
Priglaus lietuvi dar nevieną,
Išgelbės nuo priešų tikrai.

Bet tu, kur kankinami mūruos,
Rankos pajuodę nuo pančių,

O kas gi šiandieną paguos juos
Ir kas nuramins jų kančias ?

Ten toli melsvojoj beribėj
Aukščiausias ir jų neapleis,
Sutraukysk ten surištus pančius,
Į laisvę, į laisvę išleis.

Ir iš tolinojo Kaukazo,
Kur miršta kasdieną šimtai,
Ir iš ten išgelbės Aukščiausias,
Neleis jiems pražuti tenai.

Kur slegia jau šaltas smėlynas
Ir širdys pervertos kurių,
Nupins angelai tiems vainiką,
Puoš deimantai galvas ir jų.

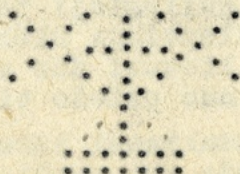
Ateis sesės gėlių pasodint,
Rūtelių žaliųjų prisės,
Taip jaunas garbingai numiręs
Lietuvis ir čia pailsės.

Neliuskite sesės ir broliai,
Greit priešo žabangai nukris
Ir mūsų mažojoj Tėvynėj
Laisvės spindulėliai nušvis.

Neverkit atėję prie kapo
Mūsų partizanų narsių,
Vistiek neprikelsit iš miego,
Iš miego jaunystės dienų.

Atneškit pas kapą supynę
Vainiką iš gėlių puikių
Ir maldą tyliai, susikaupę
Už sielas kalbėkite jų.

---:o:---

D a i n a

Aušta rytas gražus krištolinis,
Miške nuotaika vyrų gera,
Nakties įspūdžiai pokalbį pina,
Prie ugnelės įdomi šneka.

Staiga sužžia sušlama miškas
Ir sargybinio šūvis taiklus,-
-Vyrai, broliai, slenka judošiai,
-Prie ginklų - vado balsas drąsus.

Ir pakilo drąsuoliai lyg vienas,
Verkia miškas tylus, neramus,
Svaido ugnį sutirpusio plieno,
Drąsa dega krūtinės karių.

Ir parausta raselė ant pievos,
Liūdi miškas tylus, neramus,
O palinkusios eglių šakelės
Pabučiavo karžygius šešius.

Sielą peilėlais mergelei sukaustė,
Širdį plėšia skausmai paslapčia,
-Ak, Dievuliau už ką aš nubaušta,
-Kodėl jis nebegrižta nakčia.

Verkia tėvas,- sūnelis negrižta,
Verkia sesė, močiutė sena,
Veidu riedančios ašaros slysta,
Kenčia skausmą visa Lietuva.

Dėl tavęs mergužėle jaunoji,
Dėl tavęs ir močiutė sena,
Dėl tavęs Lietuva mylimoji
Jam nusviro ant žemės galva.

D a i n a

Gražioj gėlėtoj pievoj
Tarp tėviškos laukų
Vaitojo jaunas brolis
sužeistas iš skausmų.

Sužeistas jis vaitojo
Tarp budelio rankų
Ir šaukė: - motin, motin,
Kaip mirt be Tau sunku.

Sužeista jo krūtinė,
Bet plaka dar širdis,
O jeigu dar galėtų,
Tai Laisvę gintų jis.

Atlėkė sakalėlis
Per tėviškos laukus,
Atnešė liūdną žinią,
Kad žusta lietuvis.

Neranda jo nei tėvas,
Nei motina sena,
Neranda jo sužeisto
Lietuvaite tikra.

Nuvežę jį į miestą
Ant gatvės paguldys,
Tik neik ir nelankyki,
Nes jau tavo tardys.

Paėmę jie už rankos
akyse pažiūrės,
O kilus įtarimui
tardyt tavo nuves.

Kiek daug šia brolių žusta,
Kiek daug brangių draugų,
Ir kraujas nemudžiusta
Nuo gatvės akmenų.

Kas sudės baltas rankas,
Užmerks žydrias akis,
Kas ~~be~~ šalantiom ~~ilūpom's~~
Sudie ~~mums~~ pasakys.

Atskridęs vyturėlis
Išnyks padangėje,
Palikdams žinią vėliai,
Kad žuvo bernelis .

Kulkosvaidžiai užgroja -
Ir vėl žiūrėk aukų ...

Seniau žmonės miškuose
Težuvo nuo vilkų .

---:o:---

D a i n a

Tai kas kad pilkos dienos
Be saulės spindulių,
Tėvyne mano brangi,
Kaip aš Tave myliu.

Tėvyne nusiminus
Ir dukros Lietuvos,
Kaip ilgą ilgą laukti
Dienelės mums laisvos.

Aš savo jaunas dienas
Tėvynei pasukosiu
Ir gelbesiu aš ją,
Narsiai už ją kovosiu.

Nenusimink sesutė
Tėvyne bus laisva
Ir puoš mūsų šalėlę
Trispalvė vėliava.

Šiandien bijanai žydi,
Gėlių margi darželiai,
Prie mūsų brolių kapo
Siubuoja vien berželiai.

Neplaukit debesėliai
Į Lietuvą visai,
Nes čia ašarų ramos
Yra užtektinai.

Nebeskamba dainelės
Nedėlios vakarais,
Tik verkia mergužėlės
Ties arešto namais.

Augino motinėlė
Tris jaunos sūnelius,
O šieandie paskutinį
Palydė į kapus.

Seniau žaliojoj girioj
Testaugdavo vilkai,
O dabar mūsų brolių
Nameliai ir kapai.

---:o:---

D a i n a

O laisvė taip toli palikus,
Sugrįžki, sugrįžki kada,
Mes vargšai klajūnai bejėgiai
Kovojam vien tik dėl Tėvės.

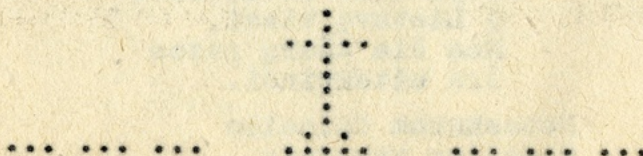
Dievulieau, išgirsi išgirsi
Šių kraujo pralieto laukų,
O jeigu ir leidi mums žūtį,
Gailėkis našlaičių mažų.

Prie kelio pakrypus pirkelė,
Ten liko našlaičių mažų,
Jie pūtė mažytį langelį
Ir šaukė: tėveli, kur tu ?

Neturi mažyčiai mamytės,
Ji mirė šaltam Sibire,
Turėjo tik vieną tėvelį
Ir tas jau ant gatvės purve.

Jis žuvo už Laisvę Tėvynės,
Už Laisvę brangios Lietuvos
Ir savo mažyčių našlaičių
Daugiau nematys niekaados.

---:o:---

D a i n a /Žiūr. į 54 pusl./

O laisvė toli pasislėpus,
Sugrižki, sugrižki kada,
Mes vargšai klajūnai bejėgiai
Kovojam vien tik už Tave.

Prie kelio pakrypus bakažė,
Ten pora našlaičių mažų,
Rasotą langelį jie patė
Ir leukė sugrižtant tėvų.

Skaistveidis mėnuo patekėjo,
Pakilo viršum debesų,
O du našlaitėliai sėdėjo
Ir šaukė: - tėveli, kur tu ?

O Dieve, o Dieve, sukščiausias,
Gailėkis aukų kruvinų,
Jei leidai jaunystėje žuti,
Gailėkis našlaičių mažų.

Nelaukit, nelaukit mažyčiai,
Negriš jie, negriš niekada, -
Močiutė kalėjime mirė,
Tėvelis ant gatvės šaltos.

---:o:---

D a i n a

Tėvynė mano brangi,
Kaip aš Tave myliu,
Varguose ir skausmuose
Paskendusią regiu.

Šiandieną trata šuviai
Po kalnus ir laukus -
Užvaldė raudonieji
Žemelę ir namus.

Lietuvi, stok į kovą
Už tėviškės laukus,
Už brangią gimtą žemę,
Už motinos namus.

Nenorim mes pražūti
Už priešus frontuose,
Kovosim partizanais
Lietuvos giriose.

---:o:---

D a i n a

1. Gal teks kuriam suklupti
Nebaigus šios kovos,
Žinosiu gynei laisvę
Ir kritai tik dėl jos.
3. Stribiteliau prekeiktas,
Tėvynės išgama,
Jau švinta laisvės rytas,
Gyvent tau bus gana.
2. Nors šiandien tauta skęsta
Varguose ir kraujuos,
Mes tikime - aukščiausias
Greit pergalę mums duos.
4. Kas žudo brolius savo,
Tautos atmintas bus -
Dabar išvengęs galo
Sugrįžus Laisvei žus.

---:o:---

D a i n a

Tenai, kur tolimos padangės
Ir mėnesiena taip žavi,
Ten kenčia tėviškėlė brangi
Ir mama liudi viena vis.

Nukris jau lapas paskutinis
Nuo žalio klevo prie namų,
Nebematysiu tėviškėlės,
Nebematysiu tų laukų.

Gal reiks keliauti už Uralo
Tremtinių brolių aplankyti,
O gal už tolimo Baikalo
Snieguose kaulai paguldėti.

Neklausk ko veidas man išbalęs,
Sėdžiu už sienų keturių
Ir nematau kai šviečia saulė,
Negirdžiu čiulbant vyturių.

Ar tu žinai, brangioji mama,
Už ką už groty patekau, -
Kad tėviškės laukus mylėjau,
Kad broliams valgyt nunešiau.

---:o:---

D a i n a

Pavasari paukščiai į tėviškę grįžta,
O mes ar sugrišim kada ?
O kam mums tos dienos ir kam mums jaunystė,
Jei Tėviškėj laisvės nėra.

Miškų tankumynuos gyvenimas eina,
Tiktai nebetoks, nebetoks.
Visa Lietuva atsidūrė kalėj'muos,
O kas ją į Laisvę išves ?

Ak, Dieve aukščiausias, už ką mums šio kančios
Ar drausta Tėvynė mylėt ?
Nejaugi ir per amžius laisvos Lietuvos
Neteks jau daugiau mums regėt.

Pavasari paukščiai į Tėviškę grįžta,
O mes ar sugrišim kada ?
Prabėgs gražios dienos, prabėgs ir jaunystė,
Širdy pasiliks tik skriauda.

---:o:---

D a i n a

Kur bėga Šventoji žavinga,
Kur šlama Miūronių miškai,
Ten broliai budėjo už Laisvę,
Gyveno audringai, linksmi.

Sulaukę tylaus vakarėlio
Jie slinko to kaimo galan
Aplankyti jaunos mergužėlės
Ir tėvo aukštajam svirnam.

Aplankę jaunas mergužėles,
Aplankę brolius, sesėles,
Tik auštančiam rytui prašvitus
Slinkdavo į miško gelmes.

Neilgai tenai jie gyveno,
Neilgai skambėjo daina,
Kai rytas birželio prašvito,
Užpuolė juos priešų gauja.

Saulutė tekėjo maloni,
Paukšteliai čiulbėjo linksmi,
Bet viskas nutilo iš skausmo,
Kai sutarškė šuvių aidai.

Atbėgus močiutė per lauką
Čia klausė: kur mano sūnus,
Tik miško paukšteliai pasakė:
Jis žuvo už Laisvę, už jus.
Pravirko gailiai motinėle,
Pravirko to lauko rugiai,
Kad Laisvės nešėjai - didvyriai
Dėl Laisvės užmigo ramiai.

Ant pilko arimo gulėjo
Sūnelis toks mielas ramus,
Pravertos akelės liūdėjo -
Nelankys daugiau jis tavęs.
Prie karsto tėvelis palinkęs
Maldoje skundėsi už jį,
Nelankys daugiau jo sūnelis,
Nebels jis į langą tyliai.

Niūronių kapinės išpuoštos,
Kur ilsis šeši karžygiai,
Sekmadienio rytą kiekvieną
Čia lanko juos žmonės būriais.

Ant kapo kiekvieno kryželis
Ir gėlių gyvųjų danga
Tik rūpesčiu brolių ir sesių,
Dorų niūroniečių drąsa.

Mengolas ar išgama savas
Nespėja suspardyt kapų,
Kai kryžiai ir gėlės vėl žalios
Čia liadi prie brolių brangių.

---:o:---

D a i n a

Ko palinkai žilvitis prie kelio,
Kam nuleidai ant žemės šakas?
Sudūmojo jaunieji broleliai
Laisvės dalį Tėvynei parnešt.

Ko jus užaunant vėtros po šalį,
Kam jus laužot viršunes klevų?
Pasbalnojo broleliai žirgelį
Ir išjojo gint žemės tėvų.

Neparnešim aksomo nei aukso,
Mus šalis ir be perlų graži,
Mylimoji, manęs nesulaukus,
Neliudėki lange ilgesy.

Mes išėjom už Tėviškės žemę
Su širdim ir akim atvirom,
Motinėlé mus žygin palaimins
Savo mylinčiom rankom gerom.
O, paleiskit mūs vargstančius brolius,
O paleiskit iš urvo tamsaus,
Ten kur čiulba linksmieji paukšteliai,
Ten kur motina laukia sūnaus.

Jau gana ašarėlių prilaistėm,
Lik, mučiute, aš josiu ramus
Už taip didelį ilgėsį Laisvės,
Už gyvenimo ateitį mūs .

O kai grįsiu pro vieškelio dulkes,
Akmenėliai po kojų žėrės,
Su širdim mergužėlė, su tuāpēm
Susitiks, į akis pažiūrės.

Jai manęs tavo akys nerastų,-
Praretėjęs bus mūsų būrys,
Ašarėles nuo skruostų nušluostyk,-
Už Tėvynę žuvau kaip karys.

---:o:---

D a i n a

Saulėleidi rausvą lydėjo
Užgesusios akys karių,
Prieš mirtį dar kartą girdejo
Ošimą žaliųjų miškų.

Ir liko laiškai nerašyti
Ir meilė nebaigta mylėt,
Raudonu krauju aptaškyti
Paliko ant gatvės gulėt.

Ir vienas kareivis dar prašo
Dauboj iškapoto akmens,-
Ateik ir atnešk lietuvaite,
Nors vieną lašelį vandens.

Ir kas gi bebūtų mergaite,
Ateik ir pažvelk į akis,
Suvilgyk sukepusias lūpas,
Kurios tau sudie pasakys .

Tamsoje kai sugaudė šuviai,
Sudrumsdami naktį rudens,
Mūs mirštančiam broliui lietuviui
Nepadavė niekas vandens.

Kai groja kovojo automatai
Ir skraido aplinkui mirtis,
Prisimenu gimtąjį kaimą,
Mylimos mergaitės akis.

Į Sibirą išvežti tėvai,
Sudeginti gimti namai,
Partizanui šautuvas-brolis,
Ateitis-šaltieji kapai.

Užmigo jis miško pavėsy,
Bučiavo jį ryto aušra,
Tik nebebučiavo šviesplaukė,
Aukštaičių ar Dzūkų dukra.

---:o:---

D a i n a

Pavasariį paukšteliai čiulba,
Gegužės oras toks ramus,-
Lietuvis vaikšto nusiminęs,
Nes priešai ardo jo namus ... a - a ...

Dar vakar pynė lietuvaiteš
Puošti Marijai vainikus,
Šiandien suklaupę prie Jos sosto
Šaukia: Marija, gelbėk mus ... a - a ...

Gana lietuviams,- pasigirdo
Skrebuko balsas toks žiaurus,-
Greičiau jus sėskit į mašiną,
Į Sibirą išvešim jus ... a - a ...
Šeima bučiavo šventą žemę,
Palikdama gimtus namus,
O priešai kojomis juos spardė,
Plėšė Marijos vainikus ... a - a ...

Visi susėdo į mašiną
Tik viena motina dar ne,
Nes ji prisiminė paveikslą
Savo sūnelio kur miške ... a - a ...

Važiuodama ilgai žiūrėjo
Į tą kraštelį kur namai,-
Ak, mylinas mano sūneli,
Už ką aš tave palikau ... a - a ...

---:o:---

D a i n a

Aš verkiau parymus prie rūtų darželio,
 Tu paspaudęs ranką tyliai nuėjai, -
 Ašarom's sidabro verkė žalios rūtos,
 Verkė ukanose Lietuvos laukai .

Kas paklaus ko verkiu, ašaros ko bira,
 Kas man rūtas ravint padėk Diev' sakys,
 Kas akyse mano atras lino žiedą,
 Kas, o kas gi širdį, širdį nuramins ?

Lengvai šeivos laksto ažuolinėm staklėm,
 Plonos gijos draikos taip dailiai dailiai,
 Audekle įausiu - Lietuva Tėvynė,
 Tu didvyrių žemė, mes Tavo vaikai - .

Ir kada žemelė bus nuo kraujo sotī,
 Tu tada parjosių su bėru žirgu, -
 Aš vandens parnešiu moliniam ašoty,
 Duosiu nusišluostyt rankšluosčiu dailiu .

---:o:---

D a i n a

Toli už girių skendo saulė,
 Dainavo broliai ardami,
 Dainavo Tėviškės artojai
 Juodą arimą versdami.

Stovėjai, mama, tu prie vartų,
 Kalbėjai - vakaras gražus, -
 Ir per naktis tu nemiegojai,
 Per naktis laukdama manęs.

- O kaip man ilgu žaliam sodžiui
- Toli išsklydusių vaikų
- Ir vakarai per daug nuobodūs,
- Be jokio džiaugsmo be dainų.

Bet neliūdėk manęs, mamyte,
 Sugrišiu vėliai pas tave,
 Kaip gera pas tave mamyte
 Pabūt ir pasisvečiuoti.

Tu savo rūpestį, motule,
 Mažiems paukšteliams išdalink,
 O mano laimės trupinėlius
 Ir mano viltį pasiink.

---:o:---

D a i n a /partizanų maršas/

Gyvenimas partizanų
Linksmas laisvas ir smagus,
Kaip laisvam kvėpuot malonu
Po laukus ir po miškus.

Miško medžiai tyliai ošia,
Mato sunų čia tautos,
Mirti drąsiai pasiryžę
Dėl laisvužės Lietuvos.

Trūksta rūbų, trūksta duonos,
Bet tai niekis - žmonės duos,
Nebaisus mums joks pavojus,
Nei bolševikų gaujos.

Mūsų namai - tamsios girios,
Peni mus tamsi naktis,
Kai užgiedam, uždainuojam
Sesėms širdį gaudin vis.

Mes kovojam dėl Tėvynės,
Liejam kraują tik dėl jos,
Kuriems Laisvė nėra viskas
Tie tik mūsų nesupras.

Tat tvirčiau suspauskim ginklą -
Priešui kerštas ir mirtis,
Partizanai pasiryžę
Savo tikslą įvykdys.

Tuoį ateis pavasarėlis,
Laisvės kova bus baigta,
Sužibės mūsų trispalvė,
Kelsis L a i s v a L i e t u v a .

---:o:---

D a i n a

Ten kur šlama ošiantis beržynas,
Kur banguoja Nemuno vaga,
Tenai mūsų mylima Tėvynė,
Ji per amžius buvo Lietuva.

Aš užaugau, kūdikiu bėgiojau,
Iškentėjau priespaudos kančias,
Ir dar mažas būdams nežinojau,
Kad Tėvynė Laisvės pasigęs .

/tęsinys 63 psl./

Vėjai užia, propeleriai kaukia,
Eskadrylės pakyla aukštai,
Melsvos akys sužiba pro kaukę:
-Sudiev žemė, Lietuvos laukai.

Aš nuskrisčiau, kur žalia sodyba,
Kur močiutė gyvena sena
Ir pasukčiau žiauria mirties kilpą,
Kad matytų mano mylimą.
Žusta vadai, žusta generolai,
Juos palydi kareivių pulkai,
Bet kai žusta Tėvynės broleliai,
Jiems tik gieda lakštučių balsai.
Neapkenčiu vėliavos raudonos,
Penkiakampės žvaigždės kruvinos,
Niekad, niekad, niekad nepamiršiu
Tos trispalvės Laisvės vėliavos.

---:o:---

D a i n a /sodiečių/

Viso kaimo šunys loja,
Gal skrebukai atvažiuoja,-
Vyrai bėkit, bobos šokit,
Kas ką turit pakavokit.
Seni, kreivi ir kuproti,
Visi strielbomis ginkluoti,
Visur eina, visur lenda,
Viską vagia, ką tik randa.

Vienas sukas po kamara,
Antras spintoj tvarką daro,
Trečias švarke tarp kišenių
Ieško brolių partizanų.
Visur eina, visur lenda,
Viską ryja, ką tik randa,
O priaryję kaip šėtonai
Ima štrumyt samagono.

Jie visaip mus išterliotų,
Jei miškinį nebijotų,
Mat, dažnai jiems partizanai
Gerą „pirtį“ iškūrena .

---:o:---

D a i n a /-Kalėdų dielduko
bėdos/

Visiems vargas, visiems bėdos,
Kada vargas tas atstos ?
Štai jau penktosios Kalėdos
Velkas skrebas iš paskos .

Daug norėčiau aš jums duoti
Per Kalėdas dovanų,
Bet esu iškonfiskuotas,
Išvartytas iš namų .

Bet neverkite gaikučiai,
Nedejuokite visi,
Prieš kitas Kalėdas, Kučias
Nebebūsime basi .

Trenks perkūnas tuos skrebukus,
Duosiu ir aš jiems lazda
Ir su dideliu maišiuku
Aplankysiu jus tada .

Kris tie pančiai geležiniai
Ir kiek džiaugsmo Laisvėj bus,
Net širdis iš laimės plyšta,
Kaip žus Stalinas „brangus“ .

---:o:---

D a i n a

Rožem sužydėjo, žvaigždutėm sužibo,
Rožem sužydėjo girios ažuolai, -
Jaunas partizanas kai mergaitei tarė:
Sudiev, aš išeinu, negrįšiu ilgai .

Mergaitė suprato tą pavojaus žygį -
Rankomis pridengė mėlynas akis,
Šilko nosinaitę ašarom suvilgė, -
Dalia partizano juk žiauri mirtis .

Ir jisai paėmęs, ko kovoje reikia,
Sunkų automatą ant jaunų pečių,
Mylimai mergaitei lūpas pabučiavęs
Tarė: aš išeinu, gal nebegrįšiu .

Rodos tyliai ėjo, - niekas negirdėjo
Ir mėnulis švietė, rodos, neaiškiai, -
Vos tiktai praėjo, pasigirdo šuviai, -
Priešai pastebėjo einantį tyliai .

Automatai grojo skaudų mirties maršą,
Saulutė tekejo, verkė ažuolai,
Staiga sudejavo - perverta krūtinė,
Krito šalton žemėn kraujas lyg žiedai ...

Jis dar toli buvo nuo savųjų brolių,
Priešai jį patiko, jų keli šimtai,
Jis ilgai kovojo, kol jėgų turėjo,
Kol angelas mirties pridengė sparnais ...

Dar būtų kovojęs, dar jį jėgos laikė,
Bet kautynių eigai trūko šovinių ...
Paskutinę kulka sau krūtinėn leido,
Tarė: pasiduoti priešams negaliu ...

Sužeistoj krūtinėj vis skausmai didėjo,
Niekas negalėjo mirštančio užjaust,
Tik berželis siautė, šaltą rasą bėrė
Ant sužeisto veido lietuviu brangaus .

Pastebėję priešai, kad jisai negyvas,
Puolė kaip įsiutę, alkani vilkai, -
Laikroduką segė, kiti batus traukė,
Ir skrebai vis klausė: ar nepažinai .

Kišenes išplėšę dokumentų kratė
Įpročiu plėšikų - pasnaudot daugiau,
Bet tiktai atrado užrašų knygutėj:
Mano už Tėvynę žygiai ir darbai .

Mergaitės iš rutų jam vainikus pynė,
Lavoną surado, parvežė slapta, -
Ir tikrai šios aukos uždega krūtines -
Kerštui kyla tauta - priesaika šventa .

---:o:---

D a i n a /-Močiutei/

Oi neverk motinėle, jog žuvo sūnus
Nuo priešo beširdiškos rankos,
Jis užmigo saldžiai ir apleido skausmus,
Ir nieks jo širdies nebetrunkia .

Už anapus miškų, anų pelkių gilių
Girdėti kulkosveidžių aidas,
Ir dejonė garsi: neapleiskit draugai,
Jau kraujas drėkina man veidą .

Ir išgirde draugai greit nubėgo tenai,
Kur buvo girdėti šaukimas, -
Štai tarp lapų žalių, tarp berželių jaunų
Jau miršta didvyris, kankinas ...

Ima jį ant rankų, veržia žaizdas šilku,
O kraujas vis švirkščia ir bėga,
Sužeistasis tačiau nesiskundžia kančia ...
Tik malda į padangę kyla .

Priešas puolė sparčiai, spardė kūną žiauriai:
Kur bunkeris, kuriam tu buvai,
Kurgi tavo draugai, ar tu jų nematei,
Gal ir jie kaip ir tu čia kur guli ? ...

Na ir žiaurumas tų raudonųjų žvėrų .
Ir medžiai tai visa suprato :
Nėr pasauly tautos, nei kultūros žemos,
Kaip šie kad barbarai čia rados .

Ak, ateik tu čia, štai ir Kristaus Kančia
Tarp ažuolo lapų įdėta,
Ir vainikas gėlių ne iš miško žolių, -
Tai kapas turbūt pažymėtas ...

---:o:---

D a i n a

Mėnulis plaukia virš pušų,
Daug daug stovykloje draugų,
Ugnelė spraga sau linksmai,
Šnekučiuojas partizanai

Bėga meteliai jau šešti,
Vargo kovų jie kupini,
Erdvėj vėjelis švilpauja
Žalių pušaičių gauruose .

Pailسę gulame minkštai, -
Mus' samanoti patalai,
Filka lakštutė per naktis
Vietoj mergelės čiulba vis .

Kai rytuose aušta zara,
Tetėrvinų kalba šeima,
Gal reik kelti partizanai,
Jiems metas valgyt pusryčiai .

Mus suprato ir žvėreliai,
Žino mažyčiai paukšteliai -
Su jais gyvename bendrai,
Tikrieji Lietuvos vaikai .

Ir kiek prabėgo jau dienų,
Kiek žygiuose tamsių nakčių, -
Visad mums linksmas ir gera,
Niekad mūs neslegia bėda .

Lietutis plauna mums veidus,
Vėjelis šukuoja plaukus,
O miškas šlama visada
Apie didvyrių Lietuvą .

Mes esam Lietuvos vaikai,
Nuo amžių mylim ją karštai,
Niekuomet jos nieks nepaverks,
Nors kulka širdį ir pervers .

Mėnulis plaukia tolimon,
Tuoju mes grįšime namo,
Pramynę į Laisvę kelius,
Nugalėję priešus visus .

D a i n a

Jis žuvo, motute, jis krito,
Už tai mes išėjom už jį,
Nesulaukę auštančio ryto
Išėjom į kovą nakties .

Palaimino brangi Tėvynė
Šukuojamus vėjo plaukus .
Mes stojom į Laisvės sargybą,
Išėjom pavergtais takais .
Nemeilus jau bus vyturėlis
Ir Laisvės laimingam ryte, -
Vienintėlį jį teturėjo,
Kurs gindamas Laisvę krito .
Akią Tau našluostys dukrelė,
Paguoda vienintėlė liks,
Kai verksi netekus sūnelio,
Kas mielas vakaras rytas .
Mes Laisvę žadėjom parnešti,
Parnešim, motute brangi,
Negriš jau tik Tavo sūnelis -
Jį priglaudė žemė šalta .

---:o:---

D a i n a

Enkavediste, ko dažnai
Tu mano tėviškę lankai,
Ar aš apsiverkus tau graži,
Kad mano turta taip glebi .
Išvežei margus stomenius,
Senos močiutės kraitelius,
Mano darbą jaunų dienų
Vežei katiušom dovanų .
Tu brolio žirgą išjojai,
Mane jaunute virkdinai, -
Manai aš bijau ateities,
Ar ištrėmimo, ar mirties .
Tu mano tėvus išvežei,
Toli Sibiran ištrėmei,
Į namus grįžti negaliu,
Pareisiu bet, kai tau nebus .

---:o:---

D a i n a

Švilpia vėjas, ir užia, ir blaškos,
 Laužo medžių viršūnes, šakas,
 Girdžiu aimanas pavergto krašto:
 Kur ramybė? Kas grįš čia su ja?

Oi atėjo, atėjo iš toli

Pas mus priešai žiaurus, alkanai, -
 Pasakyk azijs, ko nori?

Mūsų žemėj prakeiktas esi.

Tartum žvėrys jie plėšo ir drasko
 Žmonių prakaito vaisius menkus,
 Gaujos lando iš kaimo į kaimą,
 Ieško grobio išskėtę nagus.

Kai kur ima kalbėti brolelis

Po pušaitėm žaliom kaimely

Ir kulkosvaidžiai šekiškai trata:

Šitam niekšui gyventi gana.

Kerta smarkiai. Ten iškeltos rankos

Kažko griebias beviltiškai dar,

Bet dar serija viena ir antra

Ir nueina dvasia pragaran.

Švilpia vėjas ir užia ir juokias,

Jisai pritaria mūsų dainoj, -

Negaila, lig vieno juos šluokime,

Partizanai Laisvos Lietuvos.

---:o:---

D a i n a

Kai dangstė pievas rūkas sidabrinis

Ir barstė topoliai svaigius kvapus,

Tada artėjo patrankų griaudimas, -

Supratom, kad jau Laisvės nebebus.

Lietuvos amžinas priešas maskolius

Baisiu slibinu artėjo kasdien,

Sprogstantis metalas grumėjo toliams,

Iš Azijos minios plūdo artyn.

Lietuviui galvot ilgai nereikėjo,

Reikėjo prieš minias priešo išeit, -

Ir ginklai iš pastogių sužvangėjo,

Mes išėjom ginti Laisvės miškais.

Ak, kiek jaunų veidų čia prisirinko,
Kiek Laisvės čia ginėjų ir draugų .
Taip miškuose dienos slinko ir slinko,
Daug buvo mūšių, daug teko kovų .
Pasiaukojimu narsiąjų vyrų
Surasim Laisvę, ją sugrąžinsim,
Galva nė vieno neviltim nesvyra,
Kai puola mus gaujos tūkstantinės .
Ir vėl šaly bus vasara gražioji,
Vėl baltos ūkanos plaukios pievom's,
Plėvesuos Pily vėliava laisvoji,
Žuvusius tauta amžinai atmins .

---:o:---

D a i n a

Negirdėjo mama, kada šaukė jis,
Amžinu miegu užmerkdamas akis:
Mano mamyte, aplankyki mane,
Pamatyk kaip sunku mirti žaizdose .
Tie mamytei žodžiai buvo tik viltis,
Greit nekalta siela užmerkė akis,
Greit laukus aptemdė tamsi sutema,
Kai prie mažo lango rymojo mama .
Prie rasoto lango dabar klupo ji,
Per veidelį rieda ašara gaili,
Meldžiasi už sūnų, kad sugrižt greičiau:
Oi, vaikeli mano, kaip senai mačiau .
Skrajoja jos mintys taip toli toli,
Kur sūnus vaitoja jau mirties glėby,
Kur jisei šaukia: mama, čia skubėki,
Kad greičiau numirčiau poteries kalbėk .
Į miestelį ein' anksti rytą mama,
Per gatves skuba į bažnyčią seną,
Staiga ji sustoja, žiūri, stebisi, -
Oi, kaip gelia širdį, bet nežino ji ...
Stebisi mamytė, žiūri, kas gi čia ?
Mato ji lavoną kruvina galva,
Visas sudraskytas, rubai kruvini,
Ant veidelio sniego kupstai sunešti .

---:o:---

D a i n a

Atminki Laisvės tąją gaidynę,
Atminki dienas brangių laikų,
Kai baltos ievos kekėmis syro
Prie tavo sodžiaus, tavo namų .

Ten užliuliavo dainą artojas,
Ją išnešiojo kalnai žali,
Mažas žiurėjai į melsvą toli,
Svajonė tavo buvo graži .

Bet vieną rytą, kada užaugai,
Kada sedėjai upės krante,
Atėję priešai visai netoli
Nukirst norėjo šaviais tave .

Palikęs mielą žalią krantinę,
Radai tu brolių, jaunų draugų,
Su jais išėjai ginti Tėvynės,
Radai pastogę tarp eglynų .

Ir prisiminęs baltąsias iervas,
Priešų numintas sesių rūtas,
Karštai prisiėki Tėvynei mielai:
Keršykim priešui už tas skriaudas .

---:0:---

D a i n a

Ko tie dunda miškai, skamba gaudžia varpai,
Per lygumas balsas jų plaukia ?
Tai lietuvis tikrai prieš komūna drąsus
Narsiuosius kovotojus šaukia.

Dega laužai šviesiai, rinkos vyrai skubiai,
Bežiurint pulkai susidaro, -
Nėr ko laukt, atidėt, - tik šaukimas girdėt, -
Broleliai į kovą, į kovą.

Trys broleliai jauni skuba bėgt tekini,
Žirgus bėruosius pabalnojo...
Sesės gaila, rodo, bet reikia Lietuvą gint,
Sudiev, - tik pasakė ir jojo.

Saulė žengė skaisti, į Lietuvą plačią
Minia pasirodžius užgriuvo...
Kirčiai skrenda žaibais, rauda žemė kraujais -
Jaunuomenės tukstančiai žuvo.

Nors sutemo naktis, užė staugė mūšis,
Vaitojo gulinčių krūtinės.
Bet komūnai minės, jie daugiau nenorės
Lankyti lietuvių Tėvynės.

Gaudžia trimitai garsiau, karas baigtas jau,
Jau pergalė skelbiama šaly ...
Skamba dainos linksmi, joja brolių pulkai,
Nejoja tik mūsų broleliai .

Jau pavasaris švint, ant žiedų kris rasa,
Vieversėliai giesmelę traukia,
Tik sesutė jauna liūdi rauda viena,
Parfojant brolių vis laukia .

Čiulba paukščiai miškuos, lakstė žvengė laukuos
Žirgeliai laisvi be jojimų ...
Ei, dalele, - karštoji žuvo brolis kovoje
Nuo kardo komūnų plėšikų.

Ir sesutė jauna, ir našlaitė viena
Girelėn nuliūdus išėjo,
Tarp berželių žalių, tarp kvapiųjų gėlių
Brolelių kareivių ilgėjos.

Ir nerimo širdis, likus vienai ilgai, -
Brolelių neranda sesutė ...
Ir iš skausmo jinaidėjuoja anžinai,
Pavirtus į raibą gegutę .

---:o:---

D a i n a

Žvengia juodberėlis prie ratų darželio,
Trypie nerimauja prie uosio tvoros,
Gal ir jis suprato, kad jau paskutinį
Kartą jis atėjo lankyti mylimos.

Čia skambėjo dainos ir suksinis juokas,
Skverbėsi pro langą muzikos aidai...
Kodėl šandie tyli lūpos surakintos,
Širdis pilna skausmo nors gamta graži ?

Ir žydėjo rožės priemiesty prie lango,
Klausėsi alyvos seserų maldos ...
Ant puslėtų rankų skamba broliams pančiai
Ir srovelėms teka kraujas iš žaizdų ...

Brolius surakintus kažkur įsivarė,
Žirgus pabalnotus pasiėmė sau,
Netekai, mergaitė, mylimo bernelio,
Širdis pilna skausmo, lietuvaite, tau.

Vel žydėjo rožės priemiesty prie lango,
Klausėsi alyvos seserų maldos ...
Prie mergaitės lovos degė dvi žvakutės,
Verkė rudenėlis jos jaunų dienų ...

---:o:---

T u r i n y s

1. VIVOS PLANGO, MORTUOS VOCO	1	pusl.
2. Partizano kapas	4	"
3. Oi verks smilčių kalnelis	4	"
4. Partizanų kapai	5	"
5. SIT TIBI TERRA LEVIS	5	"
6. Ak, negaila	6	"
7. Lietuviškas žodis	6	"
8. Kovos Keliu	7	"
9. Bus diena	7	"
10. Ko reikia jiems	8	"
11. Tau, Tėvyne	8	"
12. Puntukas	9	"
13. Neisim iš Tėvynės	9	"
14. Taip Gediminas nesapnavo	10	"
15. Čia mūsų žemė	11	"
16. Gegutėle, tu negraudink manęs	11	"
17. Viena mintis ir vienas ryžtas	12	"
18. Žaliuos šakelė	13	"
19. Nebeužtvenksi	14	"
20. Te plauks Tau malda	15	"
21. Gonkelis	15	"
22. Laisvės maršas	16	"
23. Gluosnių šakos linko	17	pusl.
24. Kur teka upelis	17	"
25. Linko lieknos liepos	18	"
26. O ko taip verkia?	18	"
27. Ak tu, lietuvi	19	"
28. Buvo ūkanota, pūgos ir aptemę	20	"
29. Ne rasos lašelis	20	"
30. Bolševikai tegul žino	21	"
31. Devyniems	23	pusl.
32. Kanklių rauda	23	"
33. Motinai	24	"
34. Partizano sapnas	25	"
35. Želvos karžygiams	26	"

36. Lietuvio vargo kova	27	pusl.
37. Karžygėms lietuvaitems	28	"
38. Prie partizano kapo	29	"
39. Pas tremtinę sesutę	30	"
40. Sibiras verkia	31	"
41. Veža, veža	31	"
42. Neraudok mergele	32	"
43. Rytų priešas	33	"
44. Partizano atsisveikinimas	33	"
45. Partizano laiškas	34	"
46. Kapų balsas sesutei lietuvaitei	35	"
47. Laisvės kovotojui	36	"
48. Neverk sesut	37	"
49. Alyvų šakos svyra	37	"
50. Nušvitus naujai gadynei	38	"
51. Gana vergauti svetimiesiems	38	"
52. Mano draugė-Tėvynė	39	"
53. Laisvės giesmė	39	"
54. Rauda	40	"
55. Pakarta Lietuva	40	"
56. Lietuvio kova	41	"
57. Vargo motina	41	"
58. Prie nušauto partizano	42	"
59. Žygis į kovą	43	"
60. Ei, lietuvi	43	"
61. Partizanų sutikimo vizija	44	"
62. Tremtinių sutikimas	45	"
63. Iš Tėvynės išvykusiems	46	"
64. Partizanų daina	47	pusl.
65. Pražydo pirmos melsvos žibuoklės ...	48	"
66. Tikėjimas, viltis ir meilė	48	"
67. Aušta rytas gražus kristolinis	51	"
68. Gražioj gėlėtoj pievoj	52	"
69. Tai kas, kad pilkos dienos	53	"
70. O Laisvė taip toli palikus	54	"
71. O Laisvė toli pasislėpus	55	"
72. Tėvynė mano brangi	55	"

73. Gal teks kuriam suklupti	56	pusl.
74. Tenai, kur tolimos padangės	56	"
75. Pavasarį paukščiai į tėviškę grįžta ...	57	"
76. Kur bėga Šventoji žavinga	57	"
77. Ko palinkai žilvitis prie kelio..	58	"
78. Saulėleidį rausvą lydėjo	59	"
79. Pavasarį paukšteliai žiulba	60	"
80. Aš verkiau parymus ...	61	"
81. Toli už girių skendo saulė	61	"
82. Gyvenimas partizanų	62	"
83. Ten, kur šlama ošiantis beržynas..	62	"
84. Viso kaimo šunys loja	63	"
85. Kalėdų dieduko bėdos	64	"

86. Rožem sužydėjo, žvaigždutėm suži- bo ..	65	pusl.
87. Oi neverk, motinėle ...	66	"
88. Mėnulis plaukia virš pušų	67	"
89. Jis žuvo, motule, jis krito	68	"
90. Enkavediste, ko dažnai ...	68	"
91. Švilpia vėjas, ir užia, ir blaškos.	69	"
92. Kai dangstė pievas rąkas sidabri- nis ...	69	"
93. Negirdėjo mama, kada šaukė jis ...	70	"
94. Atminki laisvės tąją gadynę	71	"
95. Ko čia dunda miškai ...	72	"
96. Žvengia juodberėlis prie ratų darželio...	73	"